

ΜΟΥΚΕΤ

Σε πρόσληψη

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

83 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
10 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ

(έν Αμερική, Αγγλία, Αιγύπτω, Κύπρῳ καὶ Ἀλβανίᾳ)

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Καταθέσεις εἰς Δραχμὰς καὶ Συνάλλαγμα ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἐν ὄψει καὶ ἐπὶ προθεσίμῳ.

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΜΑΡΚΑΣ

Agfa

ἐξόχου ποιότητος

καὶ ἀποδόσεως

Ρόλφιλμς, Πάκ, πλάκας
Röntgenfilm, (δι' ἀκτινοσκοπήσεις)
Φωτογραφικὰς μηχανὰς,
Χαρτὶὰ ἡμέρας καὶ νυκτός,
Δελτάρια καὶ χημικά.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ
ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΑ ΓΙΩΒΑΝΟΤΤΑ

(Η ΤΖΙΟΒΑΝΟΤΤΑ)

Εἶναι ἡ μόνη στιγμιαία βα-

φή τριφών ηὗς σας κρατεῖ

πάντοτε εἰς τὴν νεότητά.

ΔΕΝ ΒΑΦΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

Πολεῖται παντοῦ εἰς

ὅλα τὰ ζῶντα.

“ΒΟΥΤΡΥΣ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ

Ἀποθεματικὸν Δρ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

Ἀθηνᾶς 53.

ΚΥΡΙΑΙ,

Ἐξαιλεῖται τὰ σημεῖα τῆς κοψύρας καὶ τῶν φροντίδων τὰ ὁποῖα γρά-
σκουν τὸ πρόσωπόν σας Ἡ ΚΡΕΜΑ
ΡΟΔΑΛΙΝΗ καὶ ἀπομακρύνει τὴν ἐμ-
φάνισιν τῶν ρυτίδων.

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170α. (ΤΕΡΜΑ)

Meltonian

Η ΜΟΝΗ ΚΡΕΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ

ΣΤΙΛΒΩΜΑ

ΚΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑ ΧΡΗΣΕΩΣ

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

ΜΕΛΤΟΝΙΑΝ

Ἐξασφαλίζει τὰ ὑποδήματα εἰς δικτήρησιν, εἰς στίλβω-
σιν, μετὰ μεγάλην εὐκολίαν χρήσεως.

Πωλεῖται εἰς σωληνάρια καὶ εἰς κομψὰ
ὁλόινα βαζάνια εἰς ὅλα τὰ καλὰ κατα-
στήματα καὶ ὑποδηματοποιεῖα.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΣΤΑΔΙΟΥ 31

Ἐργασταῖον κατασκευῆς:

E. Brown & Son Ltd.

Cricklewood, London N. W. 2.

ΝΑ ΒΑΦΕΤΕ μόνον με γερμανι-
κὰς βαφὰς ὑφασμά-
των μάσκας ΑΡΤΙ.

Πωλοῦνται στὰ Ἐμπορικά καὶ
στὰ Φαρμακεία.

Ἀντιπρόσωπος:

Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Λέκκα 21α

ΑΘΗΝΑΙ

Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργὸς ὁδοντίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Ἐπὶ τετραετίαν εἰς Παρίσιον σπου-
δάζας. Ὀλιγόημερος καὶ ἀνώδυνος θε-
ραπεία παθήσεων στόματος καὶ ὁδόν-
των. Οὐλῆτιδας, δυσσομίαν καὶ Πρω-
γίθεα ταχέως. 51, Γ' Σεπτεμβρίου 51.

ΙΑΤΡΟΣ Κ. Ν. ΜΕΛΑΣ

Δερματικά—Γυναικολογικά—ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ

Ἰδιαίτερα αἰθουσα διὰ τὰς Κυρίας. Δέχεται καθημερινῶς
8 π. μ.—2 μ. μ. καὶ 4—10 τὸ βράδυ, ἐν τῇ Νέᾳ Κλινικῇ τοῦ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ἀρ. 36, (Ὁμόνοια). Ἀθήναι. Τηλέφωνον (Νέον)

“NUTRICIA”

Ἰσχυρὸν γάλα εἰς ὅσον
ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὴν
ταρτον. Ἡ μόνη ἀρίστη καὶ
εὐθηνὴ τροφή διὰ τὰ βρέφη.
Ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστᾷ
ἀπὸ τοῦς ἱατροῦς, ἔκτε-
ρα ἄνω τροφῆς διὰ τὰ βρέφη.
Μεγάλη Ἑταιρεία «NUTRICIA»
παρέχει καὶ γάλα τελειῶ-
ποβουτυρωμένον διὰ τὰς
τελικὰς παθήσεις ὡς κα-
φημιζόμενον αὐτῆς «BABE-
RE» (condensed buttermilk).

Γραφ. Ἀντιπροσώπων: Σταδίου 31

Κ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Νοσημάτων Παιδῶν
Γυναικολογικὰ. Νέα Διακονία
Ὁδὸς Πιπίνων ἀρ. 117. Ἀθήναι.
π. μ. καὶ 4—5 π. μ.

21 'Ιουλίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

625

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JACQUES NORMAND

IBANA

— Ἦμουν ἰσαμε τριάντα χρόνων, τὴν ἐποχὴ πού εἶχα πάει
στὸ Βουκουρέστι γιὰ νὰ κανονίσω μιά κληρονομικὴ μας ὑπόθεσι.
Ὅταν ἐφθάσα ἐκεῖ, εἶχα ὅτι χρειαζόταν γιὰ νὰ περάσω ζῶν χα-
ρίσιμην. Νεῖατα, χρήμα ἀφθονο, ὁρεξὴ γιὰ γλέντι καὶ τὴν ἐπι-
βλητικὴ ιδιότητά μου τοῦ ξένου μεγαλοεπιχειρηματίου.

Ῥιγίκα λοιπὸν μετὰ τὴν καρδιά μου στὶς διασκέδασεις καὶ σὲ μιά
βδομάδα μέσα εἶχα κατακτήσει ὅλα τὰ καμπαρέ τοῦ Βουκουρε-
στιῶν. Ἦμουν ἐνθουσιασμένος καὶ λογά-
ρια νὰ παρατείνω τὴν διαμονή μου σ' αὐτὴ
τὴν πόλιν, δύο—τρεῖς μῆνες. Τί νὰ σὰς πῶ;
Λές κ' ἔχει μαγνήτη αὐτὸ τὸ Βουκουρέστι.
Τὸ ἀγαπᾷς καὶ δὲν μπορεῖς νὰ ξεκολλήσῃς
ἀπ' αὐτό...

Ἄμα πέρασε κανένας μῆνας εἶδα, ὅτι τὰ
λεπτά πού εἶχα πάρει μαζί μου ἄρχισαν νὰ
σώνονται. Σκέφθηκα τότε τὴ δουλειά, γιὰ
τὴν ὁποίαν εἶχα κάνει αὐτὸ τὸ ταξίδι κ' ἔνα
πρῶτ ἀποφάσισα νὰ πάω νὰ βρῶ τὸ συμβο-
λαιογράφο πού εἶχε τὰ κληρονομικά μας ἐγ-
γραφα. Ὅταν μιλῶ στὸ γραφεῖο τὸν εἶδα
μιά νέα γυναίκα καθισμένη στὸν πέτσινο
καναπέ. Τὸ γλοιοῦ τῆς πρόσωπο εἶχε μιά
πονεμένη ἐκφραση καὶ τὰ μεγάλα τῆς ἀμυ-
δαλοτά μάτια ποὺ φάνηζαν ὡς κλαμμένα.

— Με συγχωρεῖτε, εἶπα, κ' ἔκανα μιάν
ἐλαφρὴ ὑπόληψη. Περωὶ ὀργώτερα.

— Παρακαλῶ! παρακαλῶ, μοῦ φώναξε ὁ
συμβολαιογράφος. Ἡ κυρία εἶπε ἡ κόρη μου.

Περᾶσε νὰ σὰς συστήσω.

— Ἰβάνα, παιδί μου, εἶπε συγχρόνως
στὴν νέα, εἶπε ὁ κ. Ντυράν πού οὐδ' ἔλεγα,
ὅτι περιμένο. Ἡ μοναχοκόρη μου κ. Ντυ-
ράν, ἡ κ. Μαρέσκα.

— Χαῖρο πολύ, κύριε, εἶπεν ἡ Ἰβάνα με
πένθιμη φωνὴ καὶ εὐγενικὸ χαμόγελο. Καὶ
ἀπλωσε μετὰ νωχέλεια τὸ μικρὸ τῆς χέρι.

— Εἶμαι εὐτυχὴς πού σὰς γνωρίζω, τῆς
ἀποκριθῆκα καὶ τόλμα εἰλικρινῶς αὐτό,
γιατὶ ἦμουν πάντα θαυμαστὴς τῶν γυναικῶν
κ' ἦταν πάντα γιὰ μένα μεγάλη εὐτυχία νὰ
γνωρίζω μιάν ὁμοία κυρία. Ἐσκυψα μάλιστα καὶ τῆς φίλησα τὸ
χέρι, πού ἡ Ἰβάνα τὸ ὕψισον ἀργὰ μετὰ χάρη ὡς τὰ χεῖλιά μου.

— Τί ὥραία πού εἶπε ἡ πατρίδα σας, ἐπρόσθεσα γιὰ νὰ τὴν κομ-
πλιμεντάρω, ἀλλὰ ἐκείνη δὲ μοῦ δωσε χαμνιὰν ἀπάντησι. Περιόρι-
σθηκε νὰ με κυττάξῃ κατὰμυρ, χαμνιγέλασε ἐλαφρὰ κ' ἔσηκώθηκε.

— Σὰς ἀφήνω μόνους, εἶπε στὸν πατέρα τῆς. Λέτε στὸν κύριον
νάρθη αὐτοῦ σπῆτι, ἂν τοῦ κάνῃ εὐχαρίστησι, νὰ πάρουμε ἕνα τσάι.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολύ, ἔσπευσα
νὰ πῶ. Θὸ ἐπωφεληθῶ αὐτῆς τῆς
καλοσύνης σας.

— Ὁρεβουάρ, λοιπὸν, εἶπε. Καὶ
μετὰ ἐλαφρὴ κλίση τῆς κεφαλῆς
τῆς, ἔφυγε ἀργὰ μετὰ στερεὸ καὶ με-
γαλοπρεπὲς βάδισμα.

Περίεργον πρᾶγμα! Ἡ θεὰ αὐ-
τῆς τῆς γυναικας, τὸ μελαγχολικὸ
τῆς ὄψος, ἡ ἀργὴς ρυθμικὴ κινή-
σις τῆς, ἡ ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνι-
σή τῆς καὶ πρὸ παντὸς τὰ μάτια
τῆς πού ἦσαν ὅγρᾳ ὡς ἀπὸ πρόσ-

φατα δάκρυα, μοῦ εἶχαν φέροι μιά παράξενη συγκίνηση, μοῦ εἶχαν
ἀφήσει μιάν ἐντύπωσιν ὡς ἀπὸ τὸ πέρασμα ἐνὸς θεατρικοῦ
δράματος. Εἶχα γνωρίσει καλὰ καὶ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύγων τίς γυναικας
καὶ κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ ἐπιροπὴς σὲ κεραυνόβολα πλῆγματα ἢ
ἐλαφροὶ καὶ ἀστατη καρδιά μου. Ἀλλὰ ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν ἔφε-
ρε τί μοῦ ἔλεγε μέσα μου, ὅτι θὰ ἐπαίξε κάποιο ρόλο σημαντικὸν στὴν
ζωή μου...

Μὲ τὸ συμβολαιογράφο τελειώσαμε
γρήγορα τὴν ὑπόθεσί μας. Ἦταν εἰδο-
ποιημένος ἀπὸ καιρὸ κ' εἶχε φροντίσει
νὰ τὰ ἔχη ὅλα ἑτοιμα. Αὐθιμερὸν εἰσε-
πράξε σωστὲς ὀχτακόσιες χιλιάδες λέι
καὶ συχώρεσα κείνη τὴν ἡμέρα πολλὰς
φορὲς τὴν ψυχὴ τοῦ μακαρίτη τοῦ θεῖου
μου, πού εἶχε τὴν εὐγένεια νὰ στερεῖται
ἐκείνος γιὰ νὰ γλεντοῦν τ' ἀνῆλθια του.

Τὸ ἀπόγευμα σὶς πέντε τῆς ἄλλης
μέρας βρισκόμουν στὴ Γαλέα Βιτόρια
36, ὅπου ἔμενε ὁ συμβολαιογράφος μετὰ
τὴν κόρη του καὶ τὸ γαμπρὸ του. Ἡ
κυρία Μαρέσκα μετὰ μιάν ἐκτακτη κατα-
κοκκινωμένη ὀψια μετὰ ὑπερβολὴν μετὰ μὴν
εὐγένεια καὶ μετὰ ὀδύνη σ' ἕνα σαλόνι
πού ἦταν ἐπιπλωμένο μετὰ ἀφάνταστο
γούστο καὶ πολυτέλεια. Ἐκεῖνο πού σὺ
χτυποῦσε ἡμέρας αὐτὰ μάτια ἦταν ἕνα
πελώριο κάρδρ ἀπὸ μαῖον ἀπέναντι στὴν
πόρτα. Παρίστανε ἕνα ψηλὸ καὶ κομψὸ
γέρο, καμνιὰ πενήντα χρόνων, μετὰ
ἀσπρα μουστάκια καὶ φαβορίτες.

— Ὁ ἀντρας μου, εἶπε ἡ Ἰβάνα ἐνῶ
ἐσκόρπε το τσάι καὶ πρόσθεσε πὺς κυ-
τοῦσα μετὰ περιέργεια τὸ κάρδρ. Λεῖπει
τώρα. Ἐκεῖ παῖσι τὴ Σόφια. Τὸν περι-
μένουμε σὲ λίγες ἡμέρες.

Τὰ μάτια μου εἶχαν ἀνοίξει μετὰ ἀπορία κ'
ἐβλεπὼν τότε τὴν Ἰβάνα, πότε τὸ κάρδρ.

Νὰ πῶς ἡ ὀργὴ ἀλλοιογέται. Τόσο
μικροῦ καὶ ἔχει τόσο γέρο ἀντρα. Δὲ
βάσιτῃς μάλιστα καὶ στὸ τέλος ἔφυγε μιά ἀποκρίσις ἐρώτησις:

— Ὁ ἀντρας σας; Μὰ καλὰ πόσον χρόνον εἶπατε;

— Εἶδα τὰ ὄνειροπόλα τῆς μάτια νὰ κορφαίνονται ἀπάνω μου.

— Παύσατε κοντά στὸ τσάι σας; μοῦ ἀπάντησε.

Κατάλοβα τὴν γὰρά μου, ἀλλὰ ἦταν ἀργά.

— Κοντά; Ναι, βέβαια. Μεροῖ, εἶπα καὶ κοκκίνισα.

— Εἶπατε καὶ σὺ τῆς γνώμης, ὅτι παῖσι ρόλο ἢ ἡλικία γιὰ νὰ

εἶνε ἕνας γάμος εὐτυχὴς; μετὰ ὡ-
τῆσε ἀέφανα μετὰ θλίβετό χαμόγελο.

Κάθε ἄλλο περὶμένα παρὰ αὐτὴ
τὴν ἐρώτησιν καὶ προσπαθοῦσα νὰ
μνινεῖτο ποῖα ἀπάντησις θὰ τὴν
ικανοποιεῖς καλλίτερα.

Μὰ ἡ εὐτυχία δὲν εἶχε ἡλι-
κία! εἶπα γρήγορα ἐνθουσιασμένος
γιὰ τὴν διπλωματίαν μου.

Φαίνεται πὺς ἔμεσα πάλι ἔξω.

Γιατὶ τὴν εἶδα νὰ σφυραίνῃ τὰ
χεῖλιά τῆς καὶ ν' ἀπαντᾷ λίγο ἀπὸ-

τομα :

— 'Η εὐτυχία δὲν ἔχει ἡλικία... 'Εχουν ὅμως οἱ ἄνθρωποι. 'Ο πατέρας τῆς πού μ' ἐλυπήθηκε μπεῖνε στὴ μέση νὰ μὲ βοηθήσῃ.

— Μὰ, 'Ιβάνια, παιδί μου, ὁ κ. Ντουρὰν δὲ μπορεῖ νὰ ξέρῃ τίς ἀλλόκοτες ἰδέες σου.

— Ἐξέρετε, γύρισε σὲ μένα καὶ εἶπε, ἡ κορούλα μου παντρεύτηκε πολὺ μικρὴ. Δεκάτῃ χρόνων. Τώρα εἶνε εἰκοσι. 'Ο ἄντρας τῆς εἶνε ἡ ἀλήθεια πὼς εἶναι λίγο μεγαλύτερος τῆς...

— Ναί... τριάντα χρόνια! τὸν ἔκοψε μὲ πείσμα ἡ 'Ιβάνια.

— 'Οχι τριάντα. Μὴν εἶσαι ὑπερβολικὴ. Εἶνε εἰκοσι ἔξη χρόνια μεγαλύτερος τῆς. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἡ 'Ιβανούλα μου δὲν εἶνε εὐτυχὴς. 'Ο καὶ μένος ὁ Μαρέσκο εἶνε τόσο καλός. Τὴ λατρεῖς.

— Σὰν πατέρας!... ξαναεῖπε καὶ ἡ 'Ιβάνια μελαγχολικά.

Σὲ λίγο ἐβρίσκαμε μόνοι. 'Ο πατέρας τῆς 'Ιβάνας εἶχε κάποια συνέντευξη στὰς ἔξι καὶ μὰς ἄφησε, ἀφοῦ μὲ προσκάλεσε γιὰ τὴ μεθεπομένη στὸ δείπνο. Καθόμουν στὸ χαμηλὸ τούρκικο ντιβάνι καὶ εἶχα ἀπάντησι μὴν ἀκριβῶς τὴν 'Ιβάνια, πού εἶχε ξαπλωθεῖ μὲ νωχέλεια σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Δὲν παίζεσαι κάτι; τῆς εἶπα καὶ τῆς ἔδειξα τὸ πιάνο.

— Τί θέλετε!

— 'Ο, τι σὰς ἁρέσει.

Σηκώθηκε ἀργὰ κάθισε στὸ πιάνο καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ μιὰ οὐλομένη ρομάντσα τοῦ Τσαϊκόφσκι. Μὲ τὴν πάθος τὰ κρινένια δάκτυλά τῆς ἐκλάιδεναν τὶς νότες! Βρισκόμουν σὲ ἔκσταση. 'Η χροιά τῆς αὐτῆς ὥρα τοῦ πατριώτικου δειλινού, ἡ ὑπέροχη αὐτῆς μουσικῆς, ἡ δροσερὴ αὐτῆς γυναικία, τὰ πάντα, ἦσαν βαλμένα γιὰ νὰ γεννηθῇ μεταξὺ μας ὁ ἔρωτας. 'Οταν τελείωσε ἡ ρομάντσα σηκώθηκε καὶ τὴν ἐπλησίασε.

— Δὲ θὰ ξεχάσω ποτέ, τῆς εἶπα, τίς εὐτυχισμένες στιγμὲς πὺν μοῦ ἐχαρίσατε. Γύρισε καὶ μὲ κούταξε. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν πλημμυρισμένα δάκρυα. Τῆς ἔπιασε τὸ χεῖρ. 'Ετρεψε...

— Κλαίτε; τὴ ρώτησα γεμάτος συγκίνηση. Τί ἔχετε; Καὶ τῆς φίλησα πολλές φορές τὸ μικρὸ χεῖρ πού εἶχε ἄφησι μὲς' στὸ δικό μου, χωρὶς καμμιὰ προσπάθεια νὰ τὸ ἀποσύρῃ.

— Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, ἐπιθύραιο.

— Τί φοβερό, τί ἀδικο, φώναξε, ἔξαλλος. Μὰ γιατί; Γιατί... 'Ετσι νέα, ἔτσι ὡραία πού εἴστε!

— Εἶνε βλιβερό αὐτὸ πού μοῦ συνέβη. 'Αλλὰ ἔπρεπε... γιὰ νὰ σωθῇ ὁ πατέρας.

— Καλὰ, ἀλλὰ τώρα γιατί ἐξακολουθεῖτε νὰ ζήτε πλάι σ' ἓνα ἄνθρωπο πού δὲν ἀγαπάτε, πού δὲν μπορεῖτε ν' ἀγαπάτε;

— 'Εκλαίε τώρα μὲ λυγμούς. Δὲ θέλω νὰ ταραξῶ περισσότερο τὸν πόνο τῆς καὶ τῆς ἐχάδινα σιωπηλὸς τὸ μαλλιά.

— Εὐσεολάβησαν ἔτσι ἀρετὰ λεπτὰ. 'Εξάφνα γυρίζει τὰ κλαμμένα μάτια τῆς ἀπάνω μου καὶ μὲ ρωτᾷ:

— Πότε θὰ φύγετε;

— Μὰ δὲν εἶνε ὁρισμένο. Μπορεῖ σὲ μιὰ βδομάδα, μπορεῖ σ' ἓνα μῆνα.

— 'Εγινε μιὰ μικρὴ σιωπὴ, καὶ ἀποτόμως μὲ μιὰ λάμψη σ' ὅλο τῆς τὸ πρόσωπο:

— Μὲ παίρνετε μαζί σας; μὲ ρώτησε.

— Τί εἶπε; 'Ακουσα καλά; Νὰ τὴν πάρω μαζί μου; Τί ἐννοοῦσε;

— Μαζί μου; Ποῦ; τὴ ρώτησα μὲ ἀπορία.

— Δὲ μὲ νοιάζει τὸ ποῦ. Νὰ φύγω ἀπὸ δῶ, αὐτὸ μὲ φθάνει.

— Τί παιδί πού εἴστε! τῆς ἀπάντησα. Κατσούφιασε.

— 'Ακούστε, μοῦ εἶπε. Σὰς μιλάω σοβαρά. Μὲ παίρνετε μαζί σας; Γιατί δὲν ἀπαντᾷτε!

— Δὲν ἀπαντᾷ; Πῶς δὲν ἀπαντᾷ; Τί ἐρώτησις, Θεέ μου. Νὰ σὰς πάρω μαζί μου!...

— Ναί! Δὲν θέλετε;

— Τί λέτε; θὰ μπορῶ νὰ ὀνειρευτῶ μεγαλειότερη εὐτυχία;

— Τὸ προσωπικὸν τῆς ξαστέρωσε, ἀναστένανε μὲ ἀνακούφιση καὶ μοῦ εἶπε:

— Δὲ θὰ σὰς ἐπιβαρύνω σὲ τίποτε. Νὰ φύγουμε ὅμως γρήγορα γιατί φοβῶμαι μήπως ἐρθῇ ὁ ἄντρας μου ἐνωρίτερα ἀπ' ὅ, τι τὸν περιμένουμε. Δὲ μπορῶ πιά. 'Η ζωὴ μου εἶχε καταντήσει μαρτύριο...

— 'Ο Θεὸς σὰς ἔστειλε νὰ μὲ σώσεις. Ζῶ ἀδιάκοπα πλάι σ' ἓνα πτώμα. Εἶμαι καὶ ἐγὼ νέα, θέλω νὰ ζήσω. Πάρτε με μαζί σας, χωρὶς καμμιὰν ὑποχρέωση. 'Εξω ἀπ' τὴν Ρωμανία ἂν σὰς κορυφώσω ἀφήστε με...

— Μὰ τί παραχρῆ, μὲ τί ἐξάφνα μιλῶσαι; Τὴν ἀγκάλιασα μὲ παραφορὰ καὶ τὴν ἀφίλησα στὸ στόμα. Ἀφῆθηκε χωρὶς ἀντίσταση στὰ χάρδια μου.

— Θὰ γίνῃ, χρυσή μου, ὅ, τι θές, τῆς εἶπα.

Τόσο εὐκολὴ κατάνκτηση δὲν εἶχα ξανακάνει. 'Η 'Ιβάνια ἦταν ἡ πῶ ὡραία ρου-

Κι' ὁ Μαρέσκο αὐτοκτόνησε.

μὰνα πού ὑπῆρχε στὸν κόσμο. Σὲ λίγες μέρες ἐφύγαμε κοινὰ γιὰ τὸ Παρίσι. 'Η 'Ιβάνια ἦταν τρολλὴ ἀπὸ χαρὰ. 'Ηταν ἂν παιδάκι πού τὸ πῆγαν πρώτη φορὰ στὸ θέατρο καὶ χαγιάζε μὲ τὸ κάθισμα καὶ ὅλο ἔκανε ἀρεταίους ἐρωτήσεις. Τὰ ἀδιάκοπα χρυσολένια γέλοια τῆς καὶ ἡ εὐτυχία πού ἔβλεπα ζωγραφισμένη στὸ ἀγαπημένο προσωπικὸν τῆς, δὲ μ' ἄφησαν στιγμὴ νὰ σκεφθῶ τὴν ἀπερισκεψία μου. 'Ημουν πάντα στὴ ζωὴ μου τόσο ἐπιπόλαιος!...

— 'Υστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες χρυσῆς ζωῆς στὸ Παρίσι, ἓνα μεσημέρι πού γυρίζαμε στὸ ξενοδοχείο μας, μὰς εἰδοποίησαν πὼς μὰς περιμένει στὸ σαλόνι κάποιοι κύριοι. Αὐτὸ μὰς φάνηκε πολὺ παράξενο γιατί ἡ γνωριμία μας ἦταν μετρημένη καὶ μέσα σ' αὐτὴ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς πού νὰ μὰς ἐπισκεπτεται. Μὲ περιέργεια λοιπὸν προχωρήσαμε στὴ σάλλα καὶ ἀναζητούσαμε τὸν ἐπισκέπτη μας, ὅταν ἐξαφνα βλέπω τὴν 'Ιβάνια νὰ χλωμαίει καὶ νὰ μὲ πιάει ἀπὸ τὸ μπράτσο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Ἀκολουθῶσα ἀνήσυχος τὸ βλέμμα τῆς καὶ τὸ εἶδα καρφωμένο σ' ἓνα ἡλικιωμένο κύριο μὲ παρφοῖτες. 'Ηταν ὁ ἄντρας τῆς.

Εἶχε μισογυρισμένες τίς πλάτες του καὶ διάβαζε κάποια ἐφημερίδα. Κ' ἔτσι δὲν μὰς ἀντελήφθη.

Εἶπα γρήγορα στὴν 'Ιβάνια!

— Ἀνέβα στὸ δωμάτιό σου καὶ θὰ μιλήσω ἐγὼ μαζί σου!

— Φοβᾶμαι! Φοβᾶμαι νὰ σ' ἄψω μόνο.

Εἶναι ἱκανὸς νά... Δὲν εἶχε ἀποτελεῖσαι τὴ φρόνη τῆς καὶ ὁ Μαρέσκο γύρισε τὸ κεφάλι του κατὰ τὴν πόρτα, μὰς εἶδε, σηκώθηκε καὶ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος μας. 'Ηταν ἀργὰ πιά νὰ φῇ ἡ 'Ιβάνια. Μείναμε ἀκίνητοι. 'Ο ἄντρας τῆς 'Ιβάνας ἐπλησίασε καὶ μ' ἓνα σατανικὸ μαρμακευτικὸ χαμόγελο μὰς εἶπε ὁλοκλήρως:

— Νὰ μὲ συγχωρεῖτε πολὺ πού ταραξῶ τὴν εὐτυχίαν σας.

Σὰς παρακάλεω, πρόσθεσε ἀμέσως ἀπειθόμενος σὲ μένα, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μιλήσω μιὰ στιγμὴ ἰδιαιτέρως μὲ τὴν κυρία;

— Φαντάζομαι, τοῦ εἶπα νύχτωρα, ὅτι μπορεῖτε νὰ πῆτε μπροστά μου ὅ, τι θέλετε στὴ γυναικία μου.

— Στὴ γυναικία σας εἶπατε; Τωρινὴν ἡ μέλλουσαν;

— Παντοτείνην!

— 'Ὅστε μοῦ ἀρνείσθε τὸ δικαίωμα νὰ μιλήσω ἰδιαιτέρως στὴ γυναικία μου;

— Τὸ δικαίωμα;

— Φυσικά. Ἀφοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἡ νόμιμη γυναικία μου.

— Τὸ μόνο δικαίωμα πού ἔχετε εἶνε νὰ ζητήσετε τὸ διαζύγιό σας. 'Η γυναικία μου εἶνε πρόθυμη νὰ σὰς τὸ δώσῃ.

— Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤρθε. 'Αλλὰ ἔχω κατὰ νὰ τῆς πῶ ἰδιαιτέρως. Διότι, δὲν εἶμαι ἄνθρωπος φρόνος. Τέσσερα χρόνια πού ἐξήγαμε παντρεμένοι δὲν εἶδα ποτέ τέτοιες διαθέσεις.

— Πότε θὰ φύγετε;

— Πότε θὰ φύγετε; Μορεῖ σὲ μιὰ βδομάδα, μπορεῖ σ' ἓνα μῆνα.

— 'Εγινε μιὰ μικρὴ σιωπὴ, καὶ ἀποτόμως μὲ μιὰ λάμψη σ' ὅλο τῆς τὸ πρόσωπο:

— Μὲ παίρνετε μαζί σας; μὲ ρώτησε.

— Τί εἶπε; 'Ακουσα καλά; Νὰ τὴν πάρω μαζί μου; Τί ἐννοοῦσε;

— Μαζί μου; Ποῦ; τὴ ρώτησα μὲ ἀπορία.

— Δὲ μὲ νοιάζει τὸ ποῦ. Νὰ φύγω ἀπὸ δῶ, αὐτὸ μὲ φθάνει.

— Τί παιδί πού εἴστε! τῆς ἀπάντησα. Κατσούφιασε.

— 'Ακούστε, μοῦ εἶπε. Σὰς μιλάω σοβαρά. Μὲ παίρνετε μαζί σας; Γιατί δὲν ἀπαντᾷτε!

— Δὲν ἀπαντᾷ; Πῶς δὲν ἀπαντᾷ; Τί ἐρώτησις, Θεέ μου. Νὰ σὰς πάρω μαζί μου!...

— Ναί! Δὲν θέλετε;

— Τί λέτε; θὰ μπορῶ νὰ ὀνειρευτῶ μεγαλειότερη εὐτυχία;

— Τὸ προσωπικὸν τῆς ξαστέρωσε, ἀναστένανε μὲ ἀνακούφιση καὶ μοῦ εἶπε:

— Δὲ θὰ σὰς ἐπιβαρύνω σὲ τίποτε. Νὰ φύγουμε ὅμως γρήγορα γιατί φοβῶμαι μήπως ἐρθῇ ὁ ἄντρας μου ἐνωρίτερα ἀπ' ὅ, τι τὸν περιμένουμε. Δὲ μπορῶ πιά. 'Η ζωὴ μου εἶχε καταντήσει μαρτύριο...

— 'Ο Θεὸς σὰς ἔστειλε νὰ μὲ σώσεις. Ζῶ ἀδιάκοπα πλάι σ' ἓνα πτώμα. Εἶμαι καὶ ἐγὼ νέα, θέλω νὰ ζήσω. Πάρτε με μαζί σας, χωρὶς καμμιὰν ὑποχρέωση. 'Εξω ἀπ' τὴν Ρωμανία ἂν σὰς κορυφώσω ἀφήστε με...

— Μὰ τί παραχρῆ, μὲ τί ἐξάφνα μιλῶσαι; Τὴν ἀγκάλιασα μὲ παραφορὰ καὶ τὴν ἀφίλησα στὸ στόμα. Ἀφῆθηκε χωρὶς ἀντίσταση στὰ χάρδια μου.

— Θὰ γίνῃ, χρυσή μου, ὅ, τι θές, τῆς εἶπα.

Απο Τὴν
ΖΩΝΗ
Τὸν * *
ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Π.

Τύπος καὶ ὁ τογραφικὸς κοσμητικὸς κυρία, μὲ τὸ ἀναλογεῖν τὰν καὶ τὴν ὅσον τῶν κανόνων τοῦ «σασουά-φαιρ». Τὴν διακρίνει μεγάλη συμπαινετικότητα καὶ ὁμιλία πολὺ ἐλκυστικὴ, εἶνε ἐκτάκτως εὐχάριστη καὶ ἐοικέντως περιζήτητη παντοῦ. 'Η φυσιογνωμία τῆς ἁρμονικὴ, τὰ γχοῖ—μὲλὲ μάτια τῆς συνδυάζονται μὲ τὴν ἀσημένια κόμην τὴν ὅποια τελευταίως ἐθυσίασεν εἰς τὸν βραβὸν τοῦ μοναρχισμοῦ. Εἰς τίς φιλικὰς δεξιότητας, τοῦ τόσον καλαίσθητα διασκευασμένου σπιτιοῦ τῆς, θαυμάζεται πάντοτε τὸ λίαν ἐκλεκτὸν κυκλεῖον, ἡ πλούσια τὴν ποσὴ; ἔργα φημιμένη: «Μπαμπούνας» καὶ ἡ ὡς; διὰ μαγείας περιποίησις τῶν κεκλημένων τῆς ἐκλεκτῆς κυρίας.

* 'Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ὡραιότατη χορευτικὴ δεξιότης παρὰ τῆς κ. καὶ τῆς κ. Κωνσταντινίδης. Αἰδοῦσαι ἐκτάκτως καλαίσθητα διασκευασμένα. Βεράντες εὐχόχοροι, ὅπου εἶχαν τακτοποιηθῇ τραπέζια γιὰ κοῦμ—κάν καὶ μπερὶξ.

— 'Ενα πελώριον ὄχλῳ μὲ μεγάλα ἀγγλικά παρὰθυρα, ἐρησμένον ὡς «τεροαίν» χορὸν.

— Θαύμα εὐμορφίας καὶ κομψότητος ἡ Δις Α. Κωνσταντινίδη μὲ τουαλέτα κατὰ τὴν κρῆν ρομαίν καὶ περιδέραιον τυχερούτσου.

— Οἱ οἰκοδεσπόται ἐκτάκτως φιλόφρονες.

— 'Εμφανίσαις ὡραϊότητες, τουαλέτες πού τίς διακρίνει τὸ «ἀν—τοῦ—νταῖν» τῆς μόδας, μεταξὺ αὐτῶν ὡραιότεραι, Δις Μερκατὴ ἐκτάκτως σὶκ σιλουέτα μὲ τουαλέτα θαυμασία μουσελίνα παστὴλ μὲ παντὶ ἀπὸ μουσελίνα παστὴλ γαυρισμένη μὲ μπροντεῖ «ἀνγκλίς», κ. Τριανταφυλλίδη μὲ μουσελίνα πράσινη, Δις Σαραμαγά καμψὴν τουαλέτα ἀπὸ δαντέλλα ροζ, Δις Α. Γεωργιάδῃ «ἐμψυγὸν Σάξ» μὲ τούλιν τουαλέτα μπελὲ καὶ δαντέλλα ὁμοιόχρομη σὲ φόντο σὲ ροζ, Δις Καψαμπέλη χαριτωμένο Παριζιάνικο σύνολον μπελὲ—νοῦ! ἑρῶς καὶ παντὶ ὁμοιόχρομον μὲ γιανὰ ἀπὸ ρενοῦ γχοῖ, Δις Δομεστίδῃ μὲ κόκκινη μουσελίνα—πολὺ γοητευτικὴ φυσιογνωμία—κ. Ψάδη πολὺ ἐμφορῇ—μὲ δαντέλλα σὰρ—τρεῖ, Δις Ε. Βύγενιδῃ, ἀσπρὴν τουαλέτα λευγῇ ἀπὸ τοῦ καὶ δαντέλλα σὲ φόντο ροζ—λίαν διακοσμητικὴ ἐμφάνισις—Δις 'Αλεβιζάτου μωβ—ροζ ἑρῶς.

— 'Ο χορὸς παρατάθη μὲ μὲγίλο ἄντραν μὲχρι μεσονυχτίου ὑπὸ τοῦς ἡχοῦς λαμπρὰ καριολισμένης ὀρχήστρας.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐγένετο ἐναρξὶς τῶν σουαρέ ντὲ γκαλὸ τοῦ «Παβιγιὸν Ρόξ» μ' ἓνα νούμερον παγκοσμίου φήμης.

— 'Ενα νέον κοσμικὸν κέντρον Βαρικτὸς προσελκύει κάθε βράδυ γνωστὰς 'Αθηναίικας συντροφίαις. Ἀκριτὰ νούμερα εἶνε διασκεδάστικα.

— Στὴν Ἐσχάλη φέτος ἀπαρτίζονται καὶ παλαιὰ ἐπαύλεις κατελθόμεναι. Αἱ περισσότεραι ἐκ τῶν ἐκεῖ παραθερίζουσάν οἰκογένειαι ἔχουν ἡμέρας δεξιότητας, κατὰ τίς ὁποῖες δὲν παραλείπεται ἡ ρουτίνα τοῦ χοροῦ. 'Ολλίγιστα ἐκ τῶν ἐκεῖ παραθερίζουσῶν προσελκύονται ἀπὸ τὴν πράσινην τράπεζα τοῦ χαρτοπαγινίου.

Συχνὰ διοργανώνονται ἐκδρομαὶ καὶ ὑπὸ τὸ σελήνῳφως αἱ βερίαντες τῶν ἐκεῖ ἐπαύλειον ἔχουν ἐξαιρετικὴν κίνησιν, ἀλλοῦ χορεύουσιν καὶ ἀλλοῦ ἀρκοῦνται σὲ ροῦν καὶ ρομάντισμο.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

— 'Η Κρησιώτισσες φέτος ὡς κυριότερα ἀνταρξῶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν.

Σὺκ Νορμάν

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

Τῆς Μαρσελίνας Ντεμπέρντ Βαλμὲρ

Στὴ γῆς ὅπου οἱ ὄρες πένθιμα σημαίνουν κλαῖν ὅλα, ἀχ! Θεέ μου! κλαῖν καὶ δὲ σωπαίνουσιν...

τ' ὄργανο στὸ νὰ τὸ σκοτεινὸ τοῦ, σὲ προσεχὴ ὁ πιστὸς λησμονημένος, αἰεὶ ἀλυσίδες τοῦ ὁ φυλακισμένος καὶ τὸ μαρὸ στὴν κούνια μοναχὸ τοῦ.

Στὴ γῆς ὅπου οἱ ὄρες πένθιμα σημαίνουν κλαῖν ὅλα, ἀχ! Θεέ μου! κλαῖν καὶ δὲ σωπαίνουσιν...

τὴ μέρα κλαῖει ἡ καμπάνα ραγιωμένη πού θὲ νὰ σβύσῃ ἀργὰ σὲ λίγην ὥρα καὶ τούτῃ ἡ καθισμένη ἡ μαυροφόρα τί ἔχει νὰ κλάγῃ;... Ἀγάθῃ πεθαμένη.

Στὴ γῆς ὅπου οἱ ὄρες πένθιμα σημαίνουν κλαῖν ὅλα, ἀχ! Θεέ μου! κλαῖν καὶ δὲ σωπαίνουσιν...

δέεται πρὸς τ' ἀγγελοῦδια τὰ κρυμένα τίς θλιβερὲς βραδυνὲς νὰ τὴν κοιμίζουσιν καὶ σ' ἄλλες σφαίρες θεῖες πού λαμπυρίζουν τὰ βλέματά τῆς ἔχει καρφωμένα.

Στὴ γῆς ὅπου οἱ ὄρες πένθιμα σημαίνουν κλαῖν ὅλα, ἀχ! Θεέ μου! κλαῖν καὶ δὲ σωπαίνουσιν...

ΑΓΓΛΩΣΤΟΙ ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΗΡΩΕΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΒΕΡΓΗΔΕΣ

Ο Γιωργής, ο Ζαχαρίας κι' ο Νικόλας. Μία τραγωδία στο Μοχό. Η σφαίρα που εδανάτωσε τη Μαριόγκα. Ο Ζ. Βέργης περπατά. Μία σειρά ανδραγαθημάτων. Ο 'Ιμβραήμ Καπετανάκης και οι Βέργηδες. Γύρω από το Μετόχι. Έπικιο δάνατο.

Τό δνομα των αδελφών Βέργηδων εινε λατρευτό στην Κρήτη, γιατί συνδέεται με τους απελευθερωτικούς αγώνες της μεγαλονήσου. Μεγαλύτερος απ' αυτούς ήταν ο καπετάν Γιωργής Βέργας ο Μοχιάνος, γέννημα-θρέμμα του 'Ηρακλείου. Νέος ήρωας με αθλητικό σώμα, με γενναία και αποφασιστική καρδιά, γρήγορα έγινε ο μπλεάς των αγάδων της περιφέρειας, αλλά και γρήγορα αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Κρήτη και να ζητήσει άσυλο στην Ύδρα και κατόπιν στην Κωνσταντινούπολη. Βρισκόμαστε στα 1815. Ο Γιωργής εργαζόταν ήσυχος και με ψεύτικο όνομα στον Ταρσανά της Πόλης. Στο 'Ηράκλειο όμως, στο πατρικό σπίτι του, είχε αφήσει μαζί με τους γέροντες γονείς του και μία αδελφή, ένα άραιοτατο κορίτσι, που τό κόλλη του άναψαν τις κτηνώδεις επιθυμίες ενός οθωμανού, του Μαχμούδ 'Αρίφ 'Αγά.

Μία νύχτα, ο 'Αρίφ 'Αγάς μπαίνει στο σπίτι του Βέργα και ζητεί να τό άτιμάσει. Οι γέροι σέρνονται στα πόδια του και τον ικετεύουν, αλλά μάταια. Η κόρη σάν αληθινή Κρητικοπούλα, στέκει σέ μία γονιά δολισμένη με μαχαίρι. Ο 'Αρίφ 'Αγάς δριμάει επάνω της λυσσασμένος, και με μία πιστολιά τήνε ρίχνει νεκρή και φεύγει.

Έπειτα από τρία χρόνια, μία νύχτα, οι γέροι που κοιμόντουσαν στο ρημαγμένο τους σπίτι, άκούνε χτύπους στην πόρτα. Άνοιγουν και βλέπουν τό γιό τους.

— Γιωργή μου, έσύ έδώ! Κράζει έκπληκτη η μητέρα του.
— Έγώ!... Έρθα να έκδικηθώ τό θάνατο της Μαριόγκας μας!...

Τήν άλλη μέρα ο Γιωργής πηγαίνει στο νεκροταφείο, άνοίγει τόν οικογενειακό τάφο και βρίσκει μέσα στο κουφάρι της Μαριόγκας τη σφαίρα που της έδωσε τό θάνατο. Γεμίζει τό όπλο του ρίχνει μέσα στην κιάνα τη σφαίρα και πηγαίνει να βρή τόν 'Αρίφ 'Αγά. Ο άιμοβόρος οθωμανός καθότανε κάτω από τόν ιστορικό πλάτανο της πλατείας και έπινε τόν καφέ του. Μόλις είδε τό Γιωργή ταράχτηκε κι' έβγαλε τό χέρι στην κουνιπούρα του, αλλά ταχύτερος έκείνος με μία πιστολιά κατάστηθα τόνε έσπλώνει νεκρό. Στην πρώτη στιγμή, οι άλλοι Τούρκοι σαστίζουν, κι' ως να συνέλθουν ο τολημής έκδικητής βρίσκεται μακριά, φεύγει φτερωτός έξω από τό Κάστρο, παίρνει τά βουτιά και κρύβεται σε μία καλύβα Χριστιανού.

Έμεινε λίγον καιρό κρυμμένος και τέλος κατορθώνει να μπη σε καράβι και να περάσει στο Καστελλόριζο, όπου έμεινε ο αδελφός του Ζαχαρίας. Έκει, Τούρκοι Λαζοί θέλησαν να τόν έξοντώσουν από φθόνο για τό άντρικό τους παρδάσμα, αλλά και για να τόν πάσουν τά δόλια. Οι Βέργηδες σκοτώνουν τρεις, και φεύγουν άμέσως. Περνούν στη Μικρά 'Ασία, στόν Τσεσμέ, άνακατεύονται σε μία συμπλοκή ύπέρ των Χριστιανών, σκοτώνουν πάλι δύο Τούρκους και καταφεύγουν στη Χίο, όπου συλλαμβάνονται. Σιδεροδεμένοι οδηγούνται στην Κωνσταντινούπολη και ρίχνονται στη φυλακή.

Ύστερ' από τρία χρόνια, ο Ζαχαρίας Βέργης κατορθώνει να δραπεύσει και μετρημένος πηγαίνει στη Χίο και από κει, καταδικώμενος πάντοτε, στη Σμύρνη, όπου οι πασάδες τόν άναγνωρίζουν και τόν πιάνουν. Λίγον καιρό μένει στη φυλακή, γιατί και πάλι κατορθώνει να δραπεύσει. Μπαίνει σ' ένα Μανιάτικο καράβι και με αυτό φτάνει σ' ένα λιμάνι της Λακωνικής. Τήν εποχή εκείνη κυριαρχούσε στη Μάνη ο άητός του Ταϊρέτου, ο Ζαχαρίας. Ο ένδοξος άρματολός υποδέχεται τόν Κρητικόν ήρωα με άνοιχτή άγκαλιά και τόν δωρίζει μία γαλιότα. Ο Βέργης στρατολογεί τό πλήρωμά του από τούς τολημότερους Μανιάτες πειρατές του Ζαχαριά και άνοίγεται στο Αίγαίο. Από τότε άρχίζει μία σειρά κατορθωμάτων. Ο καπετάν Βέργης ο κουρσάρος είχε γίνει ο τύμος των 'Οθωμανικών πλοίων. Τέλος έβγα 'Αγγλικό πολεμικό καταδιώκει τη γαλιότα του, πιάνει τό βέρη και τόν συντροφους του στα νερά της Δήλου και τούς παραδίδει σ' ένα 'Οθωμανικό πολεμικό, τό όποιον τούς φέρνει στην Κων/πολη. Η δίκη ήταν σύντομη. Ο Βέργης και οι δέκα σύντροφοί του καταδικάστηκαν σε θάνατο και κρεμάστηκαν.

Στό μεταξύ ο Γιωργής ήτανε σάν ναυπηγεία εργαζόμενος ως αϊχμάλωτος μαζί με πολλούς άλλους χριστιανούς. Έκει κατορθώνει να κερδίσει τη συμπάθεια του άνεξαρτήτου Καπετάν Πασά Χουσεΐν, ο όποιος τόν άπελευθέρωσε και τόν προσέλεβε στην ιδιαίτερα του ύπηρεσία. Μετά καιρό, έληξε τήν άδεια να πάη στην Κρήτη να δει τούς γονείς του, άφού πρώτα έξηφοάλισε τήν άτιμωρησία, και έδωσε τήν ύπόσχεση να ξαναγυρίσει στην Κωνσταντινούπολη. Άνεχώρησε λοιπόν ο Γιωργής Βέργης έπληγος πρώτα

στην Ύδρα, παρέλαβε τόν εκεί εύρισκόμενον τρίτον αδελφό του Νικόλαο και κατέβηκαν μαζί στο Μοχό της Κρήτης. Ένώ έμειναν εκεί κοντά στους γονείς τους και ζούσαν ήσυχος, διατάχθηκαν ένα πρωί να παραδώσουν τά όπλα τους στις άρχες. Οι Βέργηδες άντήθηκαν και τό πράγμα άνεφέρθη στόν Πασά του 'Ηρακλείου, ο όποιος διάταξε άμέσως ένα «μαϊράκι» γιαντισάρους να πάη στό χωριό και να φέρη τούς δύο άπειθείς αδελφούς ζωντανούς ή πεθανμένους. Ένας όμως 'Ηρακλειώτης έσπέχησε όνόματι 'Ιμβραήμ Καπετανάκης προθυμοποιούμενος να δείξη τήν άνδρεία του, έπρόλαβε τό γιαντισαρικό σώμα και βγήκε πρώτος μ' έναν έξάδελφό του και έναν θηριώδη άράπη για να χτυλήσουν τούς Βέργηδες. Κατόρθωσαν λοιπόν αυτοί να φτάσουν πολύ προτύτερα στό χωριό. Έκει με ύπουλότητα προσαίστηκαν πώς ήσαν τάχα να διασκεδάσουν με τά δυό ξηνητεμένα άδελφια. Έσυγχε μάλιστα να τούς βρούν σε γλέντι με συγγενείς και φίλους, γιατί ο Γιωργής άγαπούσε πολύ τό χορό.

Οι δύο αδελφοί, σάν παλληκάρια που ήταν, υποδέχθηκαν με φιλοφροσύνη τούς 'Οθωμανούς και για λίγη ώρα διασκεδάσανε μαζί. Σε μία στιγμή ο 'Ιμβραήμ Καπετανάκης λέει στο Γιωργή ιδιαίτερος: — Έγώ ήρθα έπίτιδες απ' τό 'Ηράκλειο για να σάς χαϊρέσω που γυρίζετε από τήν ξενιτιά... Δέν τούς άρήγουμε τούς άλλους και να πάμε στο Μετόχι που έχω δικούς μου ανθρώπους, εκεί στο γλέντι;

Οι Βέργηδες έδέχθηκαν τήν πρόταση. Άπεφασίσθη να προπορευθόντ ο αδελφός του Γιωργή και ο έξάδελφός του 'Ιμβραήμ για να προετοιμάσουν τό τραπέζι. Οι δύο Τούρκοι είχαν κρυφά συννοηθεί μόλις άκούσει ο έξάδελφος του 'Ιμβραήμ πυροβολισμό να σκοτώσει και αυτός τό Νικόλαο.

Έτσι λοιπόν, μετά μία ώρα, ξεκίνησαν και αυτοί κατευθυνόμενοι στο Μετόχι. Ο 'Ιμβραήμ έπληγαινε καβάλλα κρατώντας στό χέρι όπλο δικανό (ταϊντέ), έχοντας στη μέση δυό πιστολίες και γιγαντιά. 'Οπλισμένος επίσης ήτανε κι' ο 'Αράπης. Ο Γιωργής πηγαίνει πεζός, έχοντας τρομπόνι, δυό πιστολίες και γιγαντιά. Ένώ έβγαδίζαν, ο Τούρκος κατόρθωσε να μένη πίσω έφιππος, αφήνοντας τό Γιωργή να προχωρή. Εκεί ο δολοφόνος φορότανε τόν ήρωα και τόν έλεγε: — Γιατί να σε βαρύνουν τ' άρματα, Γιωργή, και να κουράζεσαι; Δέν κρεμάς τό ντουφέκι σου από τη σέλα του άλλου μου. Ο Γιωργής άπαντούσε: — Γαϊδούρι που δε σηκώνει τό σωματί του δώσω του τ' άδικιάς. Τότε ο Τούρκος πυροβολεί τόν προπορευόμενο στό νεφρά, αλλά χωρίς να τόν έπιτύχη. Ο Γιωργής έμεινε άταραχος κι' έκανε τόν άδιάφορο. Ύστερ' από λίγες στιγμές ο 'Ιμβραήμ πυροβολεί για δεύτερη φορά, και πάλι χωρίς να πετύχη. Τότε ο Γιωργής τόν λέει: — Καλέ, ίντα κάνεις; — Ερίβης παίζω, καλέ! άπαντά ο άπιστος 'Οθωμανός, ο όποιος τη στιγμή εκείνη έβραζε στό όπλο του άσημένια σφαίρα, γιατί τότε μόνο είχε θυμηθεί ότι με μολυβένιες σφαίρες (κατά τήν παράδοσι) οι Βέργηδες δέν έλαβόνονταν ποτέ. Πυροβολεί λοιπόν για τρίτη φορά και πληγώνει τό Γιωργή στο πλευρό. Έξαγριωμένος τότε πιά ο Γιωργής φωνάζει: — Ε, 'Αγά, έκανες έσύ τό κέφι σου, έπαίξεις τόσες έρίβες, να παίξω εγώ μόνο μία!

Πυροβολεί λοιπόν με τό τρομπόνι και τόν σωριάζει κάτω από τό άλλο νεκρό. Βγάζει άμέσως τό χαντζάρι ο Γιωργής και σάν άστραπή χύνεται κατ' επάνω στόν 'Αράπη, τόν όποιον άν και γιγαντισώμο άναποδογυρίζει, βάζει τό γόνατο στο στήθος του κι' έτσιμάζεται να τόν σφάξη. Άλλ' ο 'Αράπης κλαίει σάν παιδί, ζητεί έλεος και ο Βέργης τόν λυπάται και τόν λέει: — Σ' άφήνω έλεύθερο γιατί ήμουν κι' εγώ σκλάβος στα κάτεργα και έξω. Πηγαίνει να διηγηθή; ο, τι είδες. > Η Δημόδης Μούσα διηγείται τόν ηρωϊκό αυτό του γενναίου Κρητός ως έξης.

Κι' ο 'Αράπης ο κακόμοιρος έπαισε λιγομένος
Να μη τόνε σκοτώσουνε γιατί ήταε βαλμένος.
— Σώπα, 'Αράπη, σώπα, κ' εγώ δε σε σκοτώνω
Μα θα σ' αφήσω ζωντανό να τό δηλώσει μόνο.

Στό μεταξύ ο Τούρκος κι' ο Νικόλαος Βέργη: που είχαν φτάσει στο Μετόχι κι' είχαν άκούσει τούς πυροβολισμούς έσταναν σαστισμένοι. Ο Νικόλαος ήθελε να κατεβή στο δρόμο για να μάθει τι συμβαίνει, ο δε Τούρκος τόν έλεγε να μείνη για να μη διατρέξη τάχα κανένα κίνδυνο. Τέλος έπειδή επέμενε τόν άρπισ, άλλ' άμέσως τόν πυροβολεί από πίσω και τόν ρίχνει νεκρό.

Ο Γιωργής, άκούσας τούς πυροβολισμούς ύπόπλητος τό φόνό του αδελφού του, τρέχει και τόν βρίσκει να πλνι στο αίμα του. Όρμα με λύσσα στο Μετόχι και βρίσκει τήν πέτρα πλνι

Ο μέγας Γάλλος ήθοποιός ΤΑΛΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΠΑΣΟΥΜΑΚΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΣΑΙΝ ΓΚΥ

Είχα έπισκεφθεί τόν φίλο μου Φρεσάντ στο σπίτι του. Μιλούσαμε άρκετή ώρα παρισταμένη και της συζύγου του. Σε μία στιγμή που αυτή έφυγε για να κοιμησθ τόν μωρό της είπα στόν φίλο μου: — Δέν σ' έρωτώ άν είσαι ευχαριστημένος με τό γάμο σου, γιατί βλέπω ότι εύτυχείς.

— Ναί. Πολύ, μου άπάντησε.
— Μά, πώς διάβολο παντρεύτηκες, σ' ο 'Ιάκωβος, ο τόσο τρελός, ξαναφύγας.

— Αυτό, φίλος μου, με διέκρινε ο Φρεσάντ, αυτό εινε μία δολιχόλη ιστορία. Άν έχεις όρεξη άκουσε να σου τήν διηγηθώ: — Ξέρεις λοιπόν ότι πάντοτε άγαπούσα τό μέρη αυτά. Θυμάσαι τα Κυριακάτικα πρωινά μας! Πόσες φορές ταξιδεύαμε στο Μάρνη, στο Περέ... Μετά τήν άναχώρησί σου για τό Μαρόκο, έρχομουν μόνος μου στα μέρη αυτά. Έκαμνα καμιά βόλτα στο χωριό, έτρωγα, άναπαύομουν και τα χαράγματα της έρομένης, χόμ! στη βαρκούλα, ξαναγύριζα στο Παρίσι... Άχ! τα όμορφα αυτά πρωινά, που αίσθανόσαι τόν έαυτό σου έλαφρό, σάν τις βαρκούλες, νεο και δυνατό σάν τόν καλοκαιριάτικον ήλιο, χωρίς στενοχώριες, σάν τό νερό που δέν αδακνώνεται από τό παρκαμκρότερο κύμα.

Μία μέρα, άφρητα τό Μάρνη και μπήκα σ' ένα τόν παραπόταμο τραγουδώντας γύρω από ένα νησί, με τό κουτί άφηνενα, κάμπωτας τη βαρκούλα μου να προχωρή με μία άνεπαίσθητη κίνησι των χεριών. Ο ήλιος πουλάμε στα δέντρα, τό νερό πόν άστραφες ή δροσιά του στα μπράτσα μου, ή γύρω ήσυχία, όλα αυτά με μεθούσαν με πόησι. Έξαφνα, σε άπόστασι λίγων μέτρων, βλέπω δύο νεαρές γυναίκες που κολυμπούσαν. Η μία είχεν ακόμη τό πνευστό της και δ' έβλεπε, α' τ' αυτή, παρ' τό τέλειό σώμα της; και τα θαυμάσια μαύρα της μαλλιά. Η άλλη ήταν ήδη στο νερό. Προσπαθούσε να δώσει θάρρος στη συντρόφισά της, χτυπώντας τό πόδι σάν τήν άνήσχη φλόγα, όταν με άντελήφθη. Ε, φίλε μου! Τι φευγάλα ήταν έκείνη... Μόλις είχα τόν καιρό να τήν παρατηρήσω και χάθηκε τραβώντας μαζί της και τήν άλλην...

Στό σημείο αυτό της διηγήσεως ο 'Ιάκωβος σηκώθηκε για μία στιγμή, πήγε σ' ένα μαξιλάρι και ξαναγύρισε με δυό μικροσκοπικά πασουμάκια.

— Νά! μου είπε. Αύτά μονάχα μου άπέμειναν απ' τό όρατο αυτό συνάπτασμα. Έτρεξα στην άμμοδιά, τά άρπαξα και τά πήρα μαζί μου εις άνάμνησιν της όράσεως αυτής συναντήσεως. Τι κομμάτι που ήταν! Τι χαριτωμένα! 'Ημουν κι' εγώ έρωτευμένος μαζί με τήν όραία άγνωστο... — Άλλά, τόν διέκοψα, σ' είπες, ότι μόλις τήν είδες:

— Άγαπητέ μου φίλε, άπάντησεν ο 'Ιάκωβος, μία νέα γυναίκα που βγαίνει από τό μπάνιο μπρος στα μάτια ενός έρασιτέχνη βαρκάρη είκοσιπέντε χρόνων, δέν μπορεί παρ' μόνον άρετά: να έχη και πλεονεκτήματα.

— Λοιπόν;...
— Λοιπόν τρεις Κυριακές κατά συνέχειαν πήγα να άποφασισμένος να τήν ξαναδώ και έτοποθετούμην σε πλοίαρχο. Δυστυχώς όμως ο κόπος πήγανε χυμένος.

— Ήλθε τέλος και τό φθινόπωρο που δέν κολυμπούν πλέον. Είχα περίπου λησιμονήσει τήν περιπέτειά μου αυτή, αλλά διατηρούσα πάντοτε τά πασουμάκια. Τόν χειμώνα που έπληκώθησαν σε λίγο πήγα να σχεδόν κάθε βράδυ στο χορό. Καταβόσκουν σε γάντια άσπρα και σε σκιρπίνια. Όλος μου ο μισός χαλιόταν για τήν τουαλέτα μου. Και φυσικά έτσι κομψός που ήμουν περνοόσα για πρώτης τάξεως γαμπρός. Απλήγγελα βερλαίν, τό κορίτσια με εύρισκεν κομψό και ή μητέρες άνθρωπο με αξία. Μ' όλομ'εζαν «Χαριτωμένο Πρίγκηπα!...»

Τό πρωί, γυρνώντας σπίτι μου, σκεπτόμουν ότι έπρεπε να πάω άυτνος να δουλέψω στο 'Υπουργείο. Επίσης τά οικονομικά μου... Τη χτυπάει με τό όπλο του φωνάζοντας στόν Τούρκο: — Ερί, ερί, δειλέ, δολοφόνε! Έβγα να σκοτώτ; και μένα!... Άλλ' ο δολοφόνος δέν τολμά να ξευτίλη από τό Μετόχι και ό χωριό από πίσω τήν πόρτα. Ο Γιωργής θέλησε να κόψη τό κεφάλι του αδελφού του για να μη πέη στα χέρια τών Τούρκων, αλλά ή καρδιά του δε βράστα. Με δάκρυα στα μάτια, γονατίζει, φίλει, τό σκουισμένο στο μέτωπο και φεύγει πληγωμένος κλαίγοντας. Πηγαίνει στο χωριό άποχαριέτα τούς γονείς του και άναχωρεί για τό Σάμο, όπου βρίσκεται άσυλο στο σπίτι ενός Κεφαλλονίτη γιαντιού, στόν όποιον έμπιστεύεται τη θεραπεία των πληγών του. Σε λίγες μέρες καταφθάνουν στη Σάμο—συγγενείς του φρονευθέντος 'Ιμβραήμ δουροδοκούν πλουσίους τό γιατρό ο όποιος βάζει δηλητήριο στα τραύματα του Βέργη και έτσι τό παλληκάρι της Κρήτης πέθανε με φοβερούς πόνους τή 1820.

μου δέν πήγαιναν καθόλου καλά. Μ' έπίστανε κάποιος μάγειρος και κουστάρωγα, μά άξαφνα μου έκοψε ο άθλιος τήν πίστιω!...

... Ήταν συνεπώς καιρός να σκεφθώ τι έπρεπε να γείνη. Θα μου ήταν βέβαια πολύ εύκολο ν' άφήσω, χωρίς πολλή στενοχώρια, αυτή τη ζωή της ψεύτικης ευμάρειας και να εγκαταλείψω τις καθεραδυνές πολυέσδες χορευτικές έσπεριδες, άν δέν είχα κάμει τη γνωριμία μ'εσ χαριτωμένης παιδούλας.

... Άνταμόναμε στο χορό συχνά και τό καταφέρναμε να χορεύαμε μαζί τό κοντιγόν. Εδχαριστούμην πολύ να τήν βλέπω, αλλά δέν τήν άγαπούσα. Τούλάχιστον έτσι πίστευα. Μόλις, όμως, μία μέρα με πληροφόρησε πώς θάφευγε απ' τό Παρίσι και δέν θα τήν ξανάβλεπα, ή ζωή μου—όλη ή φτωχή στενή ζωή του ύπαλλήλου—μου έφάνηκε τέτοια που πραγματικώς ήταν. Χωρίς κανένα σκοπό, μί- ξερη, συφοριασμένη. Τι τήν ήθελα τέτοια ζωή!...

Τι να κάμω όμως; Μήπως μου ήταν δυνατόν και να τήν παντρευθώ τήν νέα αυτή; Ο πατέρας της, είχαν ένα εργοστάσιο στο 'Ισού. Ήταν πολύ πλούσιος, χήρος και είχε τήν φήμη άνδρου που επιδοδόμενος φανατικά στην κερδοσκοπία. Ασφαλώς δέν θα μου έδινε τήν κόρη του. Τότε συνίλαβα τη σκέψι να πλουτίσω κι' εγώ. Να φύγω. Σού έγραφα έκείνο τό γράμμα που τόσο σ'έκαμε ν' άπορήσεις και στο όποιο σου ζητούσα πληροφορίες για τήν καλλιέργεια και τη βιομηχανία του Μαρόκου. Άλλά πριν άναχωρήσω ήθελα να τήν ξαναδώ και να της μιλήσω. Έπρεπε να συναντηθούμε σ' ένα χορό. Ήταν ο τελευταίος της εποχής. Έκείνο τό βράδυ, θυμολοι, ήταν περ' όραία άκόμη, αλλά και περ' κοκέτα. Διαρκούντος ενός βάλς, της ελπιαώς δέν θα ξαναρχόμουν περ' στο χορό.

— Και εγώ επίσης, μου άπάντησε. Ξέρετε καλά πώς αυτός εινε ο τελευταίος.

— Δέν θα ξαναρθω ούτε τόν ερχόμενο χειμώνα, ξανάπα.

— Γιατί; Μήπως παντρεύεσθε; με ρώτησε χαμογελώντας ποιηρά.

Για μία στιγμή τό έχασα και δέν ήξερα τι να της πώ. 'Ημουν καταβυσσισμένος. Τέλος μία σκέψι μου κατέβηκε ξαφνικά.

— Ναί, της είπα παντρεύομαι! Παντρεύομαι με μία νεράιδα που είδα κάποτε να κολυμπά στο ποτάμι...

Αυτή με κίταξε παράξενα. Δέν τό έχασα έντοτούς καθόλου. Της διηγήθηκα με κάθε λεπτομέρεια τούς... δθθεν έρωτίας μου κι' έκείνη που συνηνησα να κολυμπά στις όχθες του Μάρνη. Για να δώσω δε περισσότερη αληθοφάνεια στη διηγήσή μου, συσάρευσσα συγκεκριμένες λεπτομέρειες. Τό όνομα της βιοκούλας μου, τη μικρή πλάς, τη ξανθιά άμμο και τέλος τά πράσινα πασουμάκια.

Από τήν άρχή της διηγήσεώς μου, παρατήρησα πώς τά μάτια της ντάμας μου λαμποκοπούσαν παράξενα. Τά μάγουλά της είχαν κοκκινίσει. Οι όμοι της άνεσηκάνοντο διαρκώς. Κόντευε να κλάψη... Πείσμα δάνα, σκεπθήκα μέσα μου. Άλλά όταν πιά μιλήσα για τά πασουμάκια, ένα δυνατό γέλιο με κοκκάλωσε.

— Τι άστείο!... φώναξε και με μισή τρέχοντας πρὸς τήν αδελφή της, στην άλλη άκρη του σαλονιού, της είπε: — Σούη! Σούη! έλα να σου συστήσω τό κλέφτη που σου πήρε τό πασουμάκι σου!...

Τά όπόλοιπα τά μαντεύεις. Η Σούη εινε τώρα ή κουνιάδα μου. Εινε μία άξιολάτρευτη δεσποινίς που έχει τό μικρότερο πόδι του κόσμου καθώς βλέπεις και τη μεγαλύτερη καρδιά. Ένδνησε τόν έρωτά μου για τήν αδελφή της τήν 'Ισαβέλλα, κι' άνέλαβε να μ'ε παντρεύη. Έπεισε λοιπόν και τόν μπαμπά τους και σε λίγο καιρό, χωρίς σ' αυτήν ή 'Ισαβέλλα γίνηκε γυναίκα μου.

— Και ή Σούη;... Εινε παντρεμένη; ρώτησα.

— Όχι. Μένει με τόν πεθερό μου. Συχνά έρχονται στο Παρίσι και μ'ε βλέπουν. Τις ήμερες αυτές ή Σούη και ή 'Ισαβέλλα κολυμπούν, όπως πριν, αλλά τώρα δέν φεύγουν, δέν με βλέπουν. Νά, πρόσθεσε ο 'Ιάκωβος άνοίγοντας ένα άλμπου φωτογραφιών. Δες τήν...
Δέν πρόρεσα να κρατήσω τό θαυμασμό μου:

— Μά εινε εξαισία! φώναξα ένθουσιασμένος.

— Ο 'Ιάκωβος με κίταξε χαμογελώντας:

— Άλήθεια; μου είπε. Έλα τότε καμιά μέρα να κάμουμε κανένα γύρο με τη βάρκα, τη Κυριακή, όπως πριν. Θα προσπαθήσω να σου βρω και σένα ένα ξυγάρει πασουμάκια...
Μετάφρασις Δ. Γ. Καραμπέρη

Έβλεπα τό τέλειό σώμα της και τα θαυμάσια μαύρα της μαλλιά...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΤΟΥ HUGH CONWAY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και πράγματι, αφήνοντάς τους, πήγε στο άλλο δωμάτιο, όπου έπλησιασε στο πιάνο και άρχισε να τραγουδάει.

— Είπε πολύ άγα να μιλήσουμε άποψε, είπε ο Άντνυ.

— Καλλίτερα θα ήταν να έπωλεθούμε της ευκαιρίας, απάντησε ο Τζένερι, γιατί αύριο είμαι άναγκασμένος να φύγω από την Άγγλια.

— Έτσι, μά είνε άνάγκη να παρευρίσκονται κι αυτοί οι ξένοι; παρετήρησε ο νέος.

— Δεν είνε ξένοι και θα μπορέσουν να έπιβεβαιώσουν την άλήθεια των όσων θα σάς πω.

— Δεν μπορώ να συζητήσω για τις ύποθέσεις μου μπρός σ' αυτόν τον άστυ, είτε ο Άντνυ δείχνοντας μ' ένα περιφρονητικό κίνημα το Μακάρι.

Ο Τζένερι και ο άνηψός του κουβέντιαζαν σιγά. Η Παυλίνα ήταν στο διπλανό δωμάτιο και ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος ήδελαν να την τρομάξουν με το θύρυβο μιας φιλονικίας. Μά ο Μακάρι άκουσε τη φράση του Άντνυ και είδε το κίνημα του. Το βλέμμα του άσπασε και έπλησιασε το νέο.

— Μπορεί, του είπε, σε μερικές ημέρες να βρεθίτε στην άναγκη να με δεχθείτε ως σύζυγο της άδελφής σας.

Ο Τζένερι άντελήφθη ότι ο Μακάρι είχε χάσει το χέρι του μέσα στο γυλέκο του, μά έπειδή αυτή η σάσις του ήταν συνθησμένη, δεν έδωσε περισσότερη προσοχή.

Ο Άντνυ όστόσο δεν καταδέχτηκε να του απαντήσει.

— Προπάντων, είπε στο θείο του άταί-τω άπ' αυτή τη στιγμή η Παυλίνα νόρη και να κατοικήση μαζί μου. Δέ θέλω ούτε αυτή ούτε η περιουσία της να γίνουν λεία ενός άθλιου Ιταλού τυχοδιώκτη.

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που πρόφερε ο δυστυχισμένος. Ο Μακάρι ήταν ένα βήμα έμπρός και βγάδοντας άσφαιρα, κάτω άπ' το γυλέκο του ένα σιλέτο το βύθισε με όλη του τη δύναμη στο στήθος του Άντνυ, ο όποιος δεν πρόφτασε να τραβήξει. Η μύτη του μαχαίριού τον βόηκε στην καρδιά κι άμέσως σωριάστηκε κάτω νεκρός.

Την ίδια στιγμή που έφευγε κάτω, το τραγουδί της Παυλίνας κόπηκε στη μέση και η κραυγή του τρόμου που έβγαλε άντήχησε μέσα σ' όλο το διαμέρισμα... Άπό το πιάνο που έπαιζε είχε δη τη δολοφονία... Δεν ήταν λοιπόν διόλου καταπληκτικό που ένα τέτοιο θέαμα την έκανε να χάση το λογικό της.

Ο Τζένερι στεκόταν σάν άπολιθωμένος μπρός στο έγκλημα, που έματάνε πιά την παγκρατοποίηση του σκεδίου του της άπαγωγής του Άντνυ. Ο Πετρόφ μόνος άπ' όλους, είχε διατηρήσει την ψυχραιμία του. Η κραυγή της Παυλίνας που δεν έπαιαν θα μπορούσαν να τους προδόσουν. Γι' αυτό ο έκείνος όρμησε προς αυτή και πετώντας της στο κεφάλι μία μεγάλη μάλλινη κουβέρτα την άπόθεσε άπάνω στον καναπέ και τη συγκαλύπτει έκεί διά της βίας.

Έκείνη τη στιγμή, παρουσιάστηκε μέσα έγώ, σάν έκδικητής. Κι' ο ίδιος ο άγιος Μακάρι βλέποντάς με τάχασε. Τότε ο Τζένερι, άπό ένα ένστικτο άυτοσυνητήσεως, συνήλθε κάπως, πήρε ένα πιστόλι και το πήθε στο έδωτο. Μά ο ίδιος, ο Τζένερι, κατάλαβε πως ή-μουν τυφλός και μου έσωσε τη ζωή. Γιατί ο Μακάρι, μόλις συνήλθε άπό την πρώτη του έκπληξη, θέλησε να λάβω κ' έγώ την ίδια τύχη με τον Άντνυ Μάρς. Ύψωσε μάλιστα το σιλέτο του για να με χτυπήσει, ένώ ο Πετρόφ, ο όποιος είχε άφήσει την Παυλίνα για να πάσει έμένα, με κρατούσε με τα σιδερένια χέρια του καθισμένο στο μέρος, όπου έκατοσε. Ο Τζένερι, βλέποντας πως ήμουν τυφλός, έπιασε το χέρι του Μακάρι, ένώ όρκιζόταν, ότι μικροστό τον τουλάχιστο δέ θα γινόταν και δεύτερο έγκλημα.

Ο Πετρόφ τάχθηκε με το μέρος του Τζένερι, ένώ ο Μακάρι, μουρμουρίζοντας, άναγκάστηκε να ύποχωρηση. Τά πάρα κάτω σάς τά έχω διηγήθη.

Γιατί ο Τζένερι δεν κατάγγειλε το έγκλημα, σάς άρχας; Ο φόβος μήπως ένοχοποιηθί τον συγκατένευσε; Έξ άλλου ήταν βέβαιος, ότι με τις άνακρίσεις θα έξακριβώνετο η κατάχρησις της κληρονομίας του Άντνυ και της Παυλίνας και θα καταδικάζονταν. Άκόμη είμαι σχεδόν βέβαιος, ότι αυτός και ο Πετρόφ θεωρούσαν τη ζωή ενός άνθρώπου ως όχι και τόσο σπουδαίο πράγμα. Τά χέρια του δεν ήταν και τόσο καθαρά άφου, χωρίς άλλο, είχαν διαπράξει δολοφονίες για πολιτικούς λόγους ή τουλάχιστον είχαν συντελέσει σ' αυτές. Βέβαιος, ότι αν άνακατέυονταν στη μέση η Δικαιοσύνη δεν

θα είχαν τίποτε να έλπίζουν, έγιναν ένα με το Μακάρι και προσπάθησαν ν' άποκρύψουν τά ίχνη του έγκλήματος.

Τό πρώτο πράγμα που είχαν να κάνουν ήταν ν' άπολλογούν άπό μένα. Ο Πετρόφ — γιατί ο Τζένερι δεν ήθελε να μ' άφήσει στά χέρια του Μακάρι — βγήκε και βόηκε ένα άργοπορημένο άμάξι. Ο άμαξάς, άφου συμφώνησε μία καλή τιμή, δέχτηκε να του το παραδώσει για μία ώρα. Ήταν άκόμη νύχτα, γι' αυτό και με κατέβασε άπό το σπίτι και με μετέφερε μέσα σ' άμάξι χωρίς να τον άντελήφθη κανείς. Άπό μέρος μου δεν ή ήχησε κανένας φόβος, γιατί, όπως θα θυμάστε, μου είχαν δώσει ναρκωτικό. Κατόπιν με άφησε σ' ένα άπόμερο δρόμο και άφου παρέδωσε το άμάξι στον ιδιοκτήτη του, γύρισε και βόηκε τους συνενόχους του.

Όσο για την Παυλίνα, η κραυγή της είχαν πάρει σιγά-σιγά και έμενε έαπλωμένη σε μία ληθαργική κατάσταση. Αυτή άποτε-λοήσε για τους δολοφόνους τον σπουδαιότερο κίνδυνο. Έπει το παρόντος, δεν είχαν τίποτε άλλο να κάνουν παρά να την μεταφέρουν στην κάμαρή της και να την αφήσουν έκεί υπό την έπίβλεψη της γρησ Τερέζας. Ό, ότου θα έντοσε, θα είχαν σκεφθί κι μέτρα έφρεπε να λάβουν σχετικώς μ' αυτή.

Η πιδ σπουδία του φροντίδα έκείνη την ώρα ήταν πως ν' άπαλλάγουν άπό το πτώμα του θύματος. Διάφοροι τρόποι προτάθηκαν και συζητήθηκαν. Έίλος άποράσιαν και το όποιο ήταν πολύ άπλό μά και πολύ επικίνδυνο. Ό, τόσο άτοράσιαν να το πραγματοποιήσουν.

Άμέσως λοιπόν, το πρωί της άλλης ημέρας έστειλαν ένα γράμμα στο σπίτι του Άντνυ, στο όποιο έγραφαν ότι ο νέος Μάρς είχε προσβληθεί έσφαιρα άπό μία σφαίρα δολοφονίας και ότι βρισκόταν στο σπίτι του θείου του. Αυτό το έκαναν για να προλάβουν τις άναζητήσεις εκ μέρους του προσο-πικού του θύματος. Συγχρόνως έφτιαξαν ένα πλαστό πιστοποιητικό θανάτου του Άντνυ Μάρς, ύπογεγραμμένο με τόνομα άνυπάρκτου γιαιτρού. Ένα φέρετρο παρηγγέλλη για τη νύχτα σ' έναν εργολάβο κηδεών. Το πτώμα άπετέθη, παρυσίγ του Τζένερι στο φέρετρο, χωρίς να γίνουν ή συνθησιμένες διατυπώσεις. Έξηγησαν το πράγμα στον εργολάβο λέγοντας ότι έπίσημη κηδεία θα γίναν στο έξωτερικό. Έπειτα, με τη βοήθεια πλαστών πιστοποιητικών, κατέωρσαν να ξεφύγουν άπό τις άταράχτες διατυπώσεις και σε δύο μέρες, οι τρεις συνένοχοι, φορώντας πένθια ρούχα, έφρυναν για την Ιταλία μαζί με το φέρετρο. Όταν έφτασαν έκεί, έδωσαν το νέο στην πόλη που είχε πεθάνει η μητέρα του, στο πλάι της, και έγραψαν στον τάφο του τη χρονολογία του θανάτου του και το όνομά του. Η μόνη άνησυχία που τους έμεναν τώρα ήταν άπό μέρος της Παυλίνας.

Ό, τόσο όταν η Παυλίνα συνήλθε δεν έκανε καθόλου λόγο για την τρομερή σκηνή στην όποια είχε παρευρεθί. Τό περιέδιν είχε σβίσει πιά άπό τη μνήμη της. Σύμφωνα με τις οδηγίες, που είχε, η Τερέζα την έπηρε και την έπληξε στο θείο της στην Ιταλία. Τότε ο Τζένερι άντελήφθη, ότι το έγκλημα είχε στερήσει τον άδελφό της ζωής του και την άδελφή του λογικού της.

Ο καιρός περνούσε μά η κατάσταση της Παυλίνας δεν μετεβάλλετο. Η γρη Τερέζα την έπειροποιείτο στο Τουρίνο. Ο Τζένερι που δεν είχε μόνιμη διαμονή, έβλεπε σπανίως την άνηψά του. Όσάκις την έβλεπε ένυπνός μέσα του ή άνάμνησις έκείνου τον όποιο ήθελε σιγά-σιγά να λημονήσει. Η διαμονή στην Ιταλία δέ φαινόταν ευχάριστη στην Παυλίνα. Ο Τζένερι, που ήθελε να την άπομακρύνει, συγκατένευσε να φύγει με την Τερέζα στην Άγγλια. Είχε πάει στο Τουρίνο, την ημέρα που είδα την Παυλίνα για πρώτη φορά, για να φροντίσει για την άναχώρησή της άνευγής του. Ο Μακάρι την είχε συνοδεύσει. Μόλον που ήταν μουσαμένος άπό το αίμα του άδελφού της, δεν είχε παρικήθη των έροσικών του προθέσεων. Ήθελε να παντρευθί την Παυλίνα, παρ' όλη την διανοητική της κατάσταση. Είχε μάλιστα άπειλήσει το Τζένερι, ότι θα την έκαλε και θα την έκανε δική του. (Ακολουθεί).

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΘΕ

ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΞΕ...»

Τό πλέον κισθηματικόν, τὸ σπαρακτικώτερον καὶ γοητευτικώτερον τῶν μυθιστορημάτων.

Ο Πετρόφ με κατέβασε άπό το σπίτι και με μετέφερε στο άμάξι χωρίς να τον άντελήφθη κανείς.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ

Στην Νέα Υόρκη, συνέβη πρό τινος ένα έπεισόδιο που δείχνει την καταπληκτική πονηρία των πιθήκων.

Είχαν φθάσει στη Ν. Υόρκη ένας πλούσιος Άγγλος με την γυναίκα του και εγκατεστάθηκαν σ' ένα άπό τα μεγαλείτερα και πλουσιότερα ξενοδοχεία.

Μαζί των είχαν και τους πολυπληθείς ύπηρέτας των άκόμη δέ και ένα μεγάλο πιθήκο, τόσο καλομαθημένο, που τον έφηναν έντελώς έλευθερό να κινή ότι θέλει...

Στο ίδιο ξενοδοχείο κατοικούσαν και μία νέα και όμορφη Γάλλισ με τόν άνδρα της, νεώτατον και αυτόν. Τό χαριτωμένο αυτό ζευγάρι είχε έμπνευσει το ένδιαφέρον και τη συμπάθεια σ' όσους το έγνωρίζαν. Ο σύζυγος όμως ήταν επικινδύνως άσθενής. Ο κίνδυνος που διέτρεχε και η θλίψις της γυναίκας του προκαλούσαν την λύπη των ένοίκων του ξενοδοχείου.

Οι δύο Άγγλοι πληροφορηθέντες το γεγονός αυτό έζητησαν να έπισκεφθούν τον έρωστο, όπερ και έγινε. Έτσι έσχετίσθησαν και έπήγαναν πλέον πολύ συχνά στο δωμάτιό τους. Ο πιθήκος άκολουθούσε έσπαστο όλος κυρίους του, χωρίς να κινή κανένα θόρυβο, τρώκανε σε μία γωνιά, όπου και έμενε έντελώς έαπαρητή-ρητος, λόγω της κρισιμότητας της άσθενείας του άτυχού Γάλλου, που κρατούσε συγκεντρωμένη την προσοχή όλων έκεί μέσα. Άπό τους έπισκέπτας του άσθενούς ο καθένας ύπεδίδενε και ένα άφραγκο. Δυστυχώς όμως παρ' όλης τής περιποίησης και τής φροντίδας τής αυτών και πάντων των ένοίκων, ο άτυχος Γάλλος έπήγαινε διαρκώς στο χειρότερο και τέλος άπέθανε!

Την επομένη, μετά την κηδεία του, οι Άγγλοι έπήγαν να γευματίσουν σε κάποιο φιλικό τους σπίτι, έφρυναν δέ τον πιθήκο στά χέρια ενός μικρού ύπηρέτου, ο όποιος όμως τον εγκατέλειπε σε λίγο για να παύει στο δρόμο με τους άλλους συνομηλίχους του.

Ο πιθήκος όταν έμεινε μόνος τριγύρισε σ' όλο το ξενοδοχείο και μήνη και στο άδειαν δωμάτιο όπου ένσηλεύετο ο άποθανών Γάλλος, το όποιο έμενε άνοιχτό για ν' άερισθί.

Έκεί έπήρε μερικά φορέματα που ήταν ραμμένα έδώ κ' έκεί, και τά έφόρεσε. Έφόρεσε και το σκούφο του άρρώστου και έχώ-θηκε στο κρεβάτι του, προσπαθώντας να τον μιμηθί, κατά την συνήθεια πύχουν οι πιθήκοι...

Έσφαιρα μήνη στο δωμάτιο μία νοσοκόμα, είδε το άπαίσιο ζώο στο κρεβάτι, το πήρε για φάντασμα κ' έλιποθύμισε άπό το φόβο της! Κάποιος ύπηρέτης που περνούσε άπ' έξω άκουσε το θόρυβο, μήνη στο δωμάτιο, είδε την νοσοκόμα λιπόθυμη, την έσήκωσε και την έξάπλωσε σ' ένα καναπέ. Έκείνη μόλις συνήλθε, το έδειξε το κρεβάτι. Ο ύπηρέτης που δεν είχε κυτάξει έκείθεν γύρισε, έκύτταξε και πάγωσε άπ' το φόβο του!

Τό πνεύμα του κυρίου! του φώναξε ή νοσοκόμα και έπεσε πάλι λιπόθυμη...

Ο ύπηρέτης βγήκε κατατρομαγμένος έξω άπό το δωμάτιο κ' άρχισε να φωνάζει ζητώντας βοήθεια. Έτρεξε τότε ή σύζυγος του πεθάνου, μήνη στο δωμάτιο είδε το φρικώδες θέαμα της μολλίας της μορφής της ντυμένης με τά ρούχα του νεκρού και το σκούφο στο κεφάλι και έφριξε!

— Θεέ μου! είπε, και σωριάστηκε κάτω.

Η δυστυχισμένη ένόμιση ότι κάποιος θέλησε να παίξει με την λύπη της κ' άρχισε να κλαίη άπαρηγόρητα. Τό πρόσωπο όμως του πιθήκου άρχισε να κινείται, να μορφάζει, και να άπομιμείται τας κινήσεις του άσθενούς συζύγου της.

Ο φόβος των παρισταμένων ήταν πεία άσυγκράτητος. Δεν ή-ξεσαν περι τίνος έπρόκειτο, ένόμιαν πως ο ίδιος ο διόβολος τους έπαιε αυτό το φρικώδες παγνίδι.

Έσφαιρα άκούσθηκε μία παιδική, τρομαγμένη φωνή:

— Ο Ζακό έδώ είνε;

Και μήνη στο δωμάτιο του πεθάνου ο μικρός ύπηρέτης, που είχε χάσει τον πιθήκο και έφοβείτο μη τό μολώσουν.

Η άρξις του μικρού ύπηρέτη διαφώτισε το μυστήριο. Είλε τον πιθήκο στο κρεβάτι, έννόμησε τι έρέχε και καθυσόχασε τους παρισταμένους...

Πώς όμως είχαν συμβεί όλα αυτά; Άπλούστατα, όπως λέμε παρ' όσον, ο πιθήκος έμεινε στην κάμαρη του Γάλλου με τους κυρίους του, τις ημέρες της άρρώστιας του. Έβλεπε ότι σάν άρρωστο έδιναν λεπτό φαγητά και φαντάστηκε ότι θα έγινε και σ'

ΤΑ ΕΥΦΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΔΑΝΕΙΣΤΑΙ ΚΑΙ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ

Ποιός κατέπληξε περισσότερο τόν άλλο; Τό στείχημα ενός άγνωστου και ο δέκτωρ Βερνόν. Ή κούπα του έπισκόπου που είχε σχήμα τίγρεως, ή άλατιέρα και ο φίλος του που άργει να τά έπιστρέψι. Ή εύσπλαχνία του Γκαντάν και ή φαντασία ενός ευγενούς. Άπάντησις πληρωμένη.

Ένας ευγενής, πασίγνωστος για τά πολλά τον χρή και για τά... κανόνια με τά όποια τά έξοχολύσε, έπηρε κάποτε σάν περι-φρημο Έβραίο τοκιστή Σαρνσίλ Μπερίερ. Μετά τής τυπικής χαιρετισμού, του είπε:

— Θα σάς καταπλήξω, κύριε... Όνομάζομαι μορκήσιος τάδε, και μολονότι δεν έχω την τιμή να σάς γνωρίζω, έχωμαι έν τού-τοις να μου δανείσετε πεντακόσια λιουδβίκια!

— Έγώ θα σάς καταπλήξω άκόμη περισσότερο, απήντησεν ο Μπερίερ. Μολονότι έχω την τιμή να σάς γνωρίζω, κύριε, έν τού-τοις... θα σάς δανείσω τό ποσό που ζητείτε!

Ο δέκτωρ Βερνόν έλοβε μία μέρα ένα άνώνυμο γράμμα, που περιείχε τά εξής:

«Κύριε,
«Έτοιμημάται με ένα φίλο μετ' ένα λουδβίκιο ότι θα μου δανεί-σετε χίλια φράγκα. Έάν με κάποτε να χάσω τό στείχημά του, στείλει μου τουλάχιστον ένα λουδβίκιο με τόν κομιστή της παρούσης για να μπορέσω τουλάχιστον να τόν πληρώσω!»

Ο Ίταλός έπίσκοπος Λουδοβίκος ντε Κανός είχε διάφορα άσημνά μεγάλα έξια. Μεταξύ αυτών συγκατέλεγτο και μία κού-πα σχολιστή με μεγάλη τέχνη που παρί-στανε το κεφάλι μιας τίγρεως. Κάποιος ευ-γενής φίλος του έστειλε μία μέρα και το έζητησε την ταμνασία αυτής κούπας, με τό πρόσχημα ότι ήθελε να παραγγείλει μία ό-μοια. Ο έπίσκοπος την έστειλε. Έπέρασαν τρείς ολόκληροι μήνες όμως και ούτε ο ευ-γενής ούτε ή κούπα έδιναν ίχνη ζωής... Ο έπίσκοπος έλασε στο τέλος την ύπομο-νή του, και άναγκάστηκε να στείλει να την ζητήσθ ο ίδιος. Λίγον καιρό κατόπιν, ο ευγενής είχε την άναίδεια να ένασταλείη να του ζητήσθ μιά άλατιέρα άπό τό ίδιο σεοβίτιο και ίσης έξιας με την κούπα που είχε τό σχήμα άστακού. Έ, ο έπίσκοπος Λουδοβίκος δεν έκρατήθηκε. Χαμογελών-τας με ειρωνία απήντησε σάν ύπηρέτη που είχαν έλθει για την άλατιέρα:

Πήγαμε παιδί μου και πές στον ά-φεντικό σου ότι εάν ή τίγρις, το πιδ ενό-νιο άπ' όλα τά ζώα, έκανε τρείς μήνες για να γυρίσθ στο σπίτι μου, ο άστακού που είνε πολύ πιο βραδύς, θα κινή του-λάχιστον... χρόνια!

Ο Γκαντάν ήταν πολύ φιλεύσπλαχνος. Όταν κανείς φίλος του ένόμιαν να έχη χρηματική στενωχρία, δεν έδίδε να χρηματική στενωχρία, δεν έδίδε να έδινε άπό εικοσιπέντε, πενήντα και εκατό πολλές φορές σκούδα.

Μία μέρα κάποιος ευγενής φίλος του, που, μολονότι πάμπω-χος δεν έννοούσε έν τούτοις να έρξθ τη μύτη του, του έζητησε 100 σκούδα. Ο Γκαντάν τά έδωσε.

— Μόλις μαρφέρι θα σάς έπιστρέψω αυτό τό ποσό, του είπε τότε ο ευγενής άγένοχος.

— Έάν είχα την άπαίτηση, φίλε μου, να μου έπιστρέψθ τό ποσό, του απήντησεν ο Γκαντάν, τότε άπλούστατα... δεν θα στο έδιναν.

αυτόν ή ίδια περιποίησης άγ έπεμπε στο κρεβάτι έκείνο.

Όταν όμως μετά την άφίει του μικρού ύπηρέτη είλε διαγενδο-μένος τας έλπίδας του, έπέταξε με πεσμα την κόμπα και τό σκούφο του άρρώστου, και έβγήκε άπό τό κρεβάτι.

Έπειτα έτρεξε έδώ και κεί, και έσπασε με θυμό ότι βρέθηκε μπροστά του, καθορφέτες, βάζα, ποτήρια, άκόμη και τις μπουλίες, που περιείχαν τά φάρμακα του άσθενούς.

Όταν έτελείωσε τό κατασχετικόν έργον του, ο Ζακό άπε-αυδή μεγαλοκροσώς στο δωμάτιό του, άφου έδάγκωσε μέχρι αι-ματος το χέρι του μικρού φύλακος του.

Και οι ένοικοι του ξενοδοχείου ήσώχασαν, βέβαιοι ότι δεν πρόκει-ται περί βουκόλας.

Ο άποθανών έργατός διάσημος εϋθύμογράφος ΤΖΕΡΟΜ ΤΖΕΡΟΜ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΡΑΜΠΕΛΑΙ

Ο Φραγκίσκος Ραμπελαί γεννήθηκε κατά την παράδοση στο Σινό της Γαλλίας, στις αρχές του 15ου αιώνα, από ταπεινή οικογένεια. Ο πατέρας του, κάποιος άσημαντος χωρικός, ήταν καθώς φαίνεται ταβερνιέρης ή αποθηκάριος. Είχε ένα μικρό άμπέλι κοντά στο Σευγιέ, από το οποίο προμηθευόταν αρκετό ξαίρετο κρασί για τους πελάτες του.

Μικρός ακόμη ο Ραμπελαί περνούσε τον καιρό του κυνηγώντας μυλιές, μακαρευόμενος ταχτικά τις απόκριες και τρέχοντας πίσω από τ' άλλα μαγκόπαϊδα. Την εποχήν που βασιλεύει στη Γαλλία ο Κάρολος εβδόμος, η χώρα είχε άρχισι να παίρνει νέα ζωή ύστερα από τόσους πολέμους με τους Άγγλους. Οι θρησκευτικοί είχαν πάψει πια κι' ο Ραμπελαί ζούσε σε μιάν ατμόσφαιρα ήσυχης και σ' αυτό πρὸ παντός όφειλεται ο εύθυμος χαρακτήρας του κι' η δικη του ειρηνία. 'Αν και ήταν φύσει όκνηρος έμαθε κάμποσα γράμματα στο Σευγιέ άρχικώς κ' ύστερα στο μοναστήρι του Μισορέ, κοντά στο 'Ανζέρ.

Τό 'Ανζέρ τότε ήταν το πνευματικό κέντρο των περιχώρων κι' ο νεαρός Ραμπελαί δέν άργησε νά πιάσει γνωριμίες με πολλούς τίλους συμπαθούς του, που του φανήκαν στο βίο του έξαιρετικά όφελιμες κατόπιν, καθώς με τόν Ντ' 'Εντισσάκ, τόν μέλλοντα επίσκοπο, τόν Ντυ Μπελλά, τόν κατόπιν πρέσβυν και τόσους άλλους που άργότερα έγιναν προστάτες του.

Όταν ο νέος σπουδαστής γύρισε στο πατρικό του σπίτι άρνήθηκε ν' ακολουθήσει το επάγγελμα του πατέρα του, γιατί είχε μεγαλύτερες φιλοδοξίες. Τότε η οικογένειά του αποφάσισε νά τόν κάμει καλόγηρο. Και πράγματι μπήκε στο μοναστήρι του Φοντεναί, όπου έμεινε κλεισμένος δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια. Στο μοναστήρι αυτό πρωτόρχισε νά εργάζεται συστηματικά και σε λίγον καιρό μορφώθηκε μόνος του κι' έγινε γλωσσολογός.

Αλλά η σπουδές του αυτές δέν τόν εμπόδιζαν καθόλου νά ξαναγυρίσει στις πρώτες του τρέλλες και νά διασκεδάσει τ' άσπεία, χωρίς σ' όποια πολύ γρήγορα έγινε το σκάνδαλο των συντρόφων του. Για νά ιδίτε με πόση έξυπνάδα και τόλη έσχεδιάζε τις φάσεις του σ' άναφέρουμε μιά που του στοίχισε πολύ ακριβά: Την ήμερα που γινότανε το μοναστήρι κι' ο λαός των περιχώρων μαζεύονταν εκεί φέρνοντας στην εικόνα του άγιου ενύχες και άφιερώματα, ο πονηρός Ραμπελαί για νά διασκεδάσει επενοήσε νά βγάλει το άγαλμα του 'Αγίου Φραγκίσκου από την σκοτεινή κόχη του τοίχου που ήτανε βαλμένο και νά τό άντικαταστήσει αυτός, αφού άλλως τε είχε το ίδιο όνομα με τόν άγιο. 'Αλλά λόγω του εύθymου χαρακτήρος του δέ μπόρεσε νά συγκρατηθή μπρος στα λόγια και στα γονατισματα των απλοϊκών προκηνητών, έσκασε στα γέλια κι' οι παρευρισκόμενοι μόλις τόν άκουσαν άρχισαν νά κραυγάζουν για τό «θαύμα» και νά σταυροκοπούνται!

Ένας καλόγηρος όμως, πειθό έξυπνος και εύπιστος από τους άλλους, τόν άνεγνώρισε, τόν κατέβασε από την κοιλότητα του τοίχου και τόν έφερε μπρος στους άλλους καλόγηρους για νά τόν δικάσουν. 'Εκείνοι του βγάλαν τ' άσπεία και για νά τόν τιμωρήσουν για την άσεβαστή πράξη του άρχισαν νά τόν δέρνουν με λίσσα με τ' άρβυλα σκονιά που ήταν ζωμένοι, όσπου τόν αμάτωσαν!... 'Επί πλέον ο ήγούμενος τόν έβαλε φυλακή σ' ένα σκοτεινό κ' άνηλαγο κελλί, καταδικάζοντάς τον νά περάσει εκεί το υπόλοιπο της ζωής του με ψωμί και νερό.

Θά περνούσε δέ... «έν ειρήνη» κατ' αυτόν τόν τρόπο όλη τη ζωή του, που άναφέραμε παραπάνω, άν δέν ενδιαφερόταν γι' αυτόν, δέν τόν έλευθέρωναν και δέν έπαίρναν από τόν πάπα για λογαριασμό του, διάταγμα νά ύπηρετήσει στο τάγμα του 'Αγίου Βενεδίκτου. Μπήκε τότε στο μοναστήρι του Μαγιεζιά, μ' άδελφούς να τόν κρατήσουν κι' εκεί έπ' έλε πολύ, και μετά λίγον καιρό άφησε πάλι το νέο του μοναστήρι, για πάντα αυτή τη φορά, πετώντας τ' άσπεία από πάνω του. Έλευθερος πειθό άρχισε νά γυρίσει τόν κόσμο

Ο Φραγκίσκος Ραμπελαί.

περιπλανώμενος σε νέες περιπέτειες και μακρινά ταξείδια που δέν τελείωσαν παρά με το θάνατό του. Κατ' αυτόν τόν τρόπο έπαυέθηκε όλη τη Γαλλία. Τέλος έφτασε στο Μονπελιέ όπου έμεινε άρκετό καιρό, άπέκτησε τόν τίτλο του δόκτορος, έζητησε αυτό το επάγγελμα άρκετό χρόνο κ' έδημοσίευσε λατινικά γραμμένη μιά μελέτη του για το συγγράμμα του 'Ιπποκράτους.

Αυτή την εποχή ο καρδινάλιος ντυ Μπελλά διορίστη πρέσβης της Γαλλίας στη Ρώμη και πρότεινε στο φίλο του Ραμπελαί νά τόν πάρει μαζί του τάχα ως γιατρό, πράγματι όμως για νά διασκεδάσει τ' άσπεία του. Ο Ραμπελαί δέχτηκε και τόν άκολούθησε. 'Αν πιστέψουμε δέ την παράδοση ο παλιός καλόγηρος τό έρριξε στην άγία πόλη σε όργανιστικές διασκεδάσεις!

Όταν γύρισεν ο Ραμπελαί στη Γαλλία, έμεινε στη Λυόν όπου γνωρίστηκε με πολλούς έξέχοντες άνθρώπους των γραμμάτων. Τότε για πρώτη φορά δοκίμασε την άνάγκη νά γράψει. Κ' έγραψε. Τί; 'Ούτε κι' αυτός ο ίδιος ήξερε. Ο 'Απανταχούλης' το πρώτο του έργο, σέ καμιά από τις τότε σχολές δέν άνηκε, είχε έντελώς δική του μορφή. Η ιδέες του κατέβαιναν πρὸ παντός κατά την ώρα του φαγητού, «πίνοντες και πίνοντες», όπως λέει ο ίδιος. Μιά μέρα με το κεφάλι ξαναμμένο από το κρασί, την κοιλιά καλογεμισμένη, την τάση του άδειανή, γιατί είχε ξεδιψήσει άσυλλόγιστα και το τελευταίο του σνοϋδο, είδε νά ύψωνονται μπρος του υπό μορφήν διηγήματος όλες η ελκόμενες της ζωής του, όλες η άναμνήσεις της παιδικής του ηλικίας. Η ιδέες διεδέχοντο η μιά την άλλη και χωρίς νά χάσει καιρό έγραψε και έδημοσίευσε σε λίγον καιρό, τόν «Γαργαντία» την περίφημη αυτή κοινωνική σάτυρα. 'Όλο το έργο του τό έδημοσίευσε... διασκεδάζοντας.

Ο θάνατός του συνέβη πιθανώς στα 1553 δηλαδή στο έβδομοκοστό έτος της ηλικίας του.

Τις τελευταίες του στιγμές, καθώς και όλην έν γενέει τη ζωή του έλαβαν ως θέμα πολλοί συγγραφείς σατιρικών διηγημάτων. Διηγούνται λοιπόν, ότι είρων ως την τελευταία του στιγμή, ντύθηκε ένα ντόμινο πάνω στο κρεβάτι του θανάτου κι' έδωσε την έξησηση αυτού του μακαρεμένου στους οικείους του λέγοντας:

«Beati qui moriuntur in Domino».

(Ηλ. εύνησμένοι δοσι κοιμώται έν Κυρίω.)

Διηγούνται ακόμη ότι ο καρδινάλιος ντυ Μπελλά που έσπευσε κάποιον νά του φέρει ειδήσεις από τόν προστατευόμενο του τόν καιρό της προστατευόμενότητός του τόν έβλεπε πάντοτε.

άσθενείας του άκουσε από τόν άπεσταλμένο του την έξελ απόληξη του Ραμπελαί:

— Έξήγησε σ'όν κύριο την κατάσταση στην όποια με βλέπεις. Πάω νά έξηγησω το μεγάλο μυστικό της ζωής. Τράβα την αλυσίδα! Η κωμωδία τελείωσε!...

— Ύστερα συνέταξε τη διαθήκη του ως έξης:

«Δέν έχω τίποτα, όφειλω πολλά και δίδοι το υπόλοιπο στους φίλους».

Κ' έτσι με την ειρηνεία στο στέμα έορσε ο μεγάλος φιλόσοφος, που και τώρα ακόμα, μετά θάνατον, σκορπεί άνεξάντητη εύθυμία με τ' έργα του...

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΒΕΛΛΑ

Ο άρχιεπίσκοπος των Παρισίων, καρδινάλιος Βελλά, ήταν 96 χρόνων, όταν τόν είδε μιά μέρα ο Ναπολέων κ' έθαύμασε την εύρωστη κράσι του.

— Καρδινάλιε, του έλε ο αυτοκράτωρ που δέν ήξερε ακριβώς τ' άσπεία του, είστε τρομερός! Θά ζήσετε εκατό χρόνια!...

— Και πώς, Μεγαλειότατε, είστε ο άρχιεπίσκοπος μεδιών, ή Α. Μ. επιθυμεί νά ζήσει ακόμη μόνον τέσσερα χρόνια!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

“Ω! Γουλιέλμ, Γουλιέλμ! στέναξε ο Φλορεστάν θλιβερά. Γιατί τ'ά μου αφαιρέσεις το θάρρος, ενώ ήμουν άποφασισμένος για νά πεθάνω με γενναιότητα.

— Νά πεθάνετε; ... “Οχι, όχι... “Εξοχώτατε! προσπαθήστε νά κερδίσετε καιρό...”

“Οσα περιγράψαμε δέν έβάσταξαν παραπάνω από δυο λεπτά. Η συνδιάλεξις του έξομολόγου μετά το κατὰδικού ήταν πράγμα φυσικό που δέν μπορούσε νά προκαλέσει ύποψιες. Κανείς δέν είχε προσέξει σ' αυτή, έκτος από το δέημο.

Τη στιγμή εκείνη ο Ιερους της Μητροπόλεως έρώτησε τόν κόμη αν επιθυμούσε ν' άκούση τη θεία λειτουργία.

Ο Φλορεστάν υπεκέλιθη και με άνευρόμνο βήμα τράβηξε πρὸς τόν πρόχειρο βωμό που ήτανε σημειμένος άπάνω στο Ιερώνα.

“Ας έξηγήσουμε τώρα την άφορητή της καθυστέρήσεως του λοχαγού Ταγιεφέρ και των ανδρών του.

Στις όχτες το πρωί ο λοχαγός Ταγιεφέρ είχε πάει ο ίδιος στη Μεγάλη αγορά και αφού έξέτασε καλά τ'ά μέρη, έτοποθέτησε σ' αυτά τους άνθρώπους του, έτσι που νά μπορούν, σε δεδομένη στιγμή, νά ένωθούν όλοι και αποτελούντες ένα σώμα νά όρμησουν πρὸς το Ιερώνα.

Αφού έλαβε τ'ά μέτρα αυτά ο τυχοδιώκτης, συνοδευόμενος από τους υπαρχηγούς του, διεσύνθησε σε μιά άπομονωμένη κι' έρημη όχθη του ποταμού, ή όποία ήταν κοντά στο μύλο του Γουλιέλμου. Εκεί, όπως τους είχε υποσχεθεί ο Γουλιέλμος από βραδύς, θά τους επλήρωνε την πρώτη δόση του ποσού που είχαν συμφωνήσει για την άπελευθέρωση του κόμητος. Το μέρος εκείνο ήταν σχεδόν πάντοτε έρημο και γι' αυτό ακριβώς το έδιόλεξε κι' ο Γουλιέλμος, για νά μήν ύποψιασθή κανείς τίποτε.

Ο μυλωνάς έφτασε ακριβώς στην ώρα που τους είχε όρισει. Βρήκε τόν Ταγιεφέρ νά κάθεται καταγής άπάνω στο χιόνι με τους υπαρχηγούς του καθισμένους γύρω του. Άκούζεις ένα όρατο κυνηγετικό μαχαίρι, που σίγουρα θά το είχαν άρπάξει από κάποιον πύργο.

Οι άνθρώποι του γυλίζαν τ'ά όπλα τους ή έπαιζαν ζάρια. Ο Γουλιέλμος έμέτρησε την πρώτη δόση των χρημάτων στον Ταγιεφέρ, και του όρκιστηκε νά του μετρήσει και το υπόλοιπον άμέσως μετά την άπελευθέρωση του κόμητος της Θυίνης. “Έτσι ένθουσιασε τους τυχοδιώκτες και έφυγε συνιστώντας τους προσοχή και φρόνηση.

Όταν ο Γουλιέλμος γίνηκε άφαντος, οι τυχοδιώκτες, έπειδή ως την ώρα της έκτελέσεως είχαν στη διάθεσή τους παραπάνω από μιάμιση ώρα, άρχισαν νά πίνουν, ενώ ο Ταγιεφέρ εξακολούθησε ν' άκούζεις το μαχαίρι του, στο όποιο, καθώς φαινόταν έδινε μεγάλη σημασία.

Όταν το μαχαίρι είχε άκονιστεί πιά στην έντέλεια, είχε φτάσει και ή ώρα για νά ξεκινήσουν. Ο Ταγιεφέρ που ήταν ηλικιωμένος και δέ μπορούσε νά κινηθή εύκολα, έβαλε το μαχαίρι του κάτω και άκούζεις τ'ά χέρια του στο χώμα για νά σηκωθή. “Όταν έσηκώθηκε έσκυψε πάλι για νά πάρη το μαχαίρι του, μ'ά το μαχαίρι είχε γίνη άφαντο.

Ο Ταγιεφέρ έορριζε τότε ένα μανιώδες βλέμμα στους υπαρχηγούς του, μ'ά εκείνοι κουβέντιαζαν μεταξύ τους σε δέκα βημάτων άπόσταση και φυσικά κανείς τους δέ μπορούσε νά του τό είχε κλέψει.

Ξαφνιασμένος και περίλυπος ο λοχαγός έορριζε τ'ά βλέματά του κάτω και είδε τότε, όχι μακριά από το μέρος που καθόταν, μιά

πλατεία τρύπα, μέσα στην όποία είχε πέσει χωρίς άλλο το μαχαίρι του. Ο Ταγιεφέρ έκασε τότε σ' αυτή το χέρι του και κατόπι το σπαθί του μ'ά δέ μπόρεσε νά βρῇ την άκρη της. Τ'ά είχε χάσει! Οι σύντροφοί του βλέποντάς τον έτσι ξαφνιασμένο άρχισαν νά τόν περιόζουν.

— Πάμε, λοχαγέ, πάμε! του έλε ο Σαλβαδόρ που ήταν ο τακτικός υπαρχηγός του. Το μαχαίρι σου έπεσε μέσα στην τρύπα της κόλασης!... Φορέστε τις κουκούλες σας κι' άς τρέξουμε...

— “Οχι, νά πάρη ο Διάβολος άπάντησε ο Ταγιεφέρ. Περιμένετε μιά στιγμή.

Και, λέγοντας αυτά ο τυχοδιώκτης, αφού έκασε πρώτα τ'ά πόδια του μέσα στην τρύπα, έκασε κατόπι και το υπόλοιπο σώμα του κ' εξαφανίστηκε.

Ένα τέταριο της ώρας πέρασε.

— “Ω! ω! έλε ο Σαλβαδόρ, πάει ο λοχαγός μας! Τόν κατάπια ή γή!

Και σκυβοντας πάνω άπ' το άνοιγμα της τρύπας, φώναζε:

— Ταγιεφέρ, μήπως πέθανες;

— “Οχι, άπάντησε ο λοχαγός του όποιου ή φωνή έρχόταν από βαθεία. “Οχι. Είμαι ολόζωντανος...

— Κρίμα...

— Ξέρετε όμως έσπασα το ποδάρι μου, καθώς κατέβαινα! άκούστηκε πάλι ή φωνή του λοχαγού από κάτω. Γι' αυτό πηγαίντε μόνον σας νά έλευθερώσετε τόν κόμητα...

— Τί διάβολο! ψιθύρισε ο Σαλβαδόρ, ένας άνθρωπος που έσπασε το ποδάρι του δέν έχει τόσο χαρούμενη τη φωνή του.

Και έσκυψε πάλι πάνω άπ' την τρύπα, άπ' όπου είδε νά βγαίνει μιά κοκκινωτή λάμψη.

— Καλά! έλε εθρονικά. Βλέπω ότι ο άρχηγός μας έχει και φως...

Την ίδια στιγμή ένας μεταλλικός θόρυβος έφτασε ως τ' άτιά του.

— Μά το Θεό! φώναξε ο Σαλβαδόρ σ'όν περίεργη μου φαίνεται αυτή ή μουσική.

Και χωρίς νά διατάξει καθόλου μπήκε με το κεφάλι μέσα

στην τρύπα. Οι άλλοι πέντε υπαρχηγοί, περίεργοι και άνησυχτοι, μαζεύτηκαν γύρω άπ' την τρύπα.

“Εξάφνα, άκούστηκε από μέσα ή φωνή, του Σαλβαδόρ:

— Θαύμα! Θησαυρός! Μαυαλλείο! Γίναμε πλούσιοι!... Α, ύπουλε λοχαγέ, που ήθελες νά μ'άς το κρύψεις!... Θά τ'ά μοιραστούμε τώρα οι δυο μας!

— Θά τ'ά μοιραστούμε όλοι! άπάντησαν ορλιάζοντας οι πέντε τυχοδιώκτες με μιά φωνή.

Σε πέντε λεπτά όλοι βρισχόντουσαν μέσα στο υπόγειο, όπου ο Έξάδελφος του Διαβόλου είχε κρύψει τους θησαυρούς του Βρινδιγνού.

(Ακολουθεί)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ

ΜΠΑΛΑΟΣ

(Το νέο μας μυστιστόρημα)

Θά σ'άς καταπλήξει, θά σ'άς τρομάξει, θά σ'άς φέρη φρικιάσεις, θά σ'άς γονιτεύει, θά σ'άς θυμώσει τόν περίφημο “ΚΑΛΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,”

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΤΡΟΠΙΚΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

ΤΑ ΑΓΡΙΑ ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ

Τό λιοντάρι είνε ζώο πελύ... δειλό! 'Η πενήνια τεύ πάνθηρες, 'Ο ελέφας... πεύ πετάει σάν πουλί!... 'Ο ιπποπόταμος πεύ τραχανίζει ανθρώπους... χάριν διασκεδάσεως! 'Η άερατη θανά ηφέρεις μυίγα. Τά θάματα της μυίγας Τσέ-Τσέ. Τά ανθρώποφαγα μυρμηγκία τεύ Κεγκό. Οί άποφοι νεκρεί. Συνήθειες ανθρώποφαγαν. Γιατί τρώνε τεύς αρχηγούς των. Και γιατί πε-
τούν τεύς νεκρούς στά ποτόμια. Παράδες συνήθειες, κ. λ. π. κ. λ. π.

Λοιπόν; 'Ο λέων, τ' άπόρητο λιοντάρι, ο βασιλεύς των ζώων, ή προσομοίωσις της άνδρείας και της αγριότητας, είνε ζώο... δειλό!... 'Ομοιοσύνη πώς μς φαίνεται άπίστευτη ή πληροφωρία αυτή. Μολαταύτα την ύποστηρίζουν πολλοί και διάφομοι περιηγη-
ται, που κέρασαν βλόκληρη σχεδόν τη ζωή τους στά λημέρια των επιπόρων αυτών θηρίων, στά βάθη της Τροπικής Αφρικής. Τό λιοντάρι, λένε, τό βάθει στά πόδια μόλις άκούσει τον παρρημικό θόρυβο. Δίνει δηλαδή τόπο στην όργή, άποφεύγει την ανάντη με τους ανθρώπους! Τό ελαφρότερο πάτημα τό διώγει μακριά, άκοι νά ξεφύγεις μπορεί ν' άπομακρυνθή άσφαλώς, χωρίς κανένα κίνδυνο. 'Όταν όμως καταλάβει πώς τό κυνηγάνε για νά τό σκο-
τώσουν, τότε γίνεται πραγματικά επικίνδυνο. Κόι όσα ο κίνδυνος είνε μεγαλύτερος, τόσο μεγαλύτερο θάρρος πέρνει. Είνε μάλιστα παρρημώδης ή γενναίότητα της λέαινας όταν άπειλούνται τό παι-
διά της. Δεν τόχει σέ τίποτα νά δομηθεί έναντίον βλοκλήρου συν-
τάγματος όπλισμένων ανθρώπων. Γενικώς όμως τά λιοντάρια άπο-
φεύγουν τον άνθρωπο, έφρόσον καταλαβαίνουν πώς δεν κινδυνεύει ή ζωή τους.

Απ' όλα τά άγρια θηρία της Αφρικής, τό πιο πονηρό και τό πιο επίφοβο είνε ο πάν-
θηρας. Μόλις δει πώς πλησιάζει προς τό μέ-
ρος του κανένας άνύποτος μαύρος, σκαρφα-
λώνει άμέσως, σάν πελώριος γάτος, στό ψηλό-
τερο κλαδί του πρώτου δέντρου που δά βορθεύ
μπροστά του, και τη στιγμή που τό θύμα του
περνάει από κάτω, χυμάνει καταπάνω του και τό
σπαράσει με τά δόντια του, χωρίς πολλές δια-
τυπώσεις!...

'Ο πάνθηρας έχει και τις ιδιοτροπίες του. Δεν μπορεί νά ριχτεί σέ άνθρωπο με τό φως της μέρας!... Τό σκοτάδι της νύχτας τον εμπνέει... Την ημέρα, δεν έχει ποτέ τό κουράγιο νά επι-
τεθί-κι' άς πεδανίει της πείνας. Μόλις όμως σκοτεινιάσει, πλησιάζει σιγά-σιγά στο χωριό που τό έχει σημάδεψει από την προηγούμενη νύχτα. Οί μαύροι κοιμούνται άνύποτοι, ξεπλο-
μένοι όλόγυμνοι καταγής. 'Αεσφνα κάποιος απ' αυτούς — όχι ο πιο... τυχερός βέβαια — αισθάνε-
ται νά τον γαργαλάνε στά πόδια, και χαμογε-
λάει στον ύπνο του. 'Όταν όμως καλοεπληνίσει
βρίσκει νά ο μισός στό στόμα του θηρίου. 'Υστερ' από λίγες μέρες, έρχεται ή σειρά κάποιου άλλου. Τό χωριό τότε ταράζεται και στή-
νει παγίδες για νά πιάσει τον όχληρό επισκέπτη. Μά κείνος, άνη-
φώντας όλες τις πανουργίες του, ξαναπηγαίνει κάθε δυο τρεις μέ-
ρες στό... έστιατόριο που διάλεξε και δεν τ' αφήνει ήσυχο παρά
μόναχο όταν τό ρημάξει!...

Οί ελέφαντες, οί τεράστιοι αυτοί σάρκιοι όγκοι, έχουν πολύ καλή καρδιά, και είνε τά ήσυχότερα ζώα του κόσμου, όταν έννοεί-
ται σέβασαι και στή ήτνητά τους. Μά για κακή τους τύχη τά δόντια τους, οί γνωστοί ελεφαντόδοντες, που είνε γνωστή ή αξία τους στις διάφορες άγορές, γίνονται άφορμή του έξολοθρεμού των. Στήφη κυνηγών τους καταδιώκουν και τους σκοτώνουν για τους πε-
ρίφημους χαυλιόδοντάς των, από τους όποιους γίνεται τό γνωστό μας φιλνίσι!...

Τό κυνήγι όμως των ελεφάντων είνε πολύ δύσκολο, όχι μόνο έπειδή τό χονδρό δέμα τους δεν χαμπαρίζει από σφαίρες — οί μυί-
γες μς κάνουν έμάς μεγαλύτερη έντύπωση! — μά κ' έπειδή τό θεώ-
ρατο αυτό ζώο άποκτά, μπρος στον κίνδυνο, πόδια λαγού! 'Α-
μα άποφασίζει ο ελέφαντας νά τρέξει, δεν τον φτάνει ούτε που-
λί!... 'Υπελογίσθη πώς ένας ελέφας μπορεί γά διατρέξει 100 χιλιόμετρα τη μέρα!

'Ο ίδιος περιηγητής εξακρί-
βωσε πώς ο ιπποπόταμος δεν έχει καθόλου άγρια ένστικτα. 'Η καλοσύνη της καρδιάς του είνε κάτι άφάνταστο. 'Ασχετο τώρα άν έχει που κάνει τό μπάνιο του στον ποταμό ιδει νά πλη-
σιάζη κανένα άκάτιο, και τό άναποδογυρίζει με την τερα-

στία μούρη του. Τό κάνει αυτό για νά γελάση. Είνε φαρσέ! 'Όπως δεν έχει καμιά σημασία άν ες άοπάει με τά δόντια του και σάς τραγανίσει μέσα σέ τρία λεπτά της ώρας (τόσο άγριώς θέλει για νά σήη ένα άνθρωπο!). Ούτε καν περνάει απ' τό νού του ή ιδέα πώς σάς βλάπτει. Τό θεωρεί άπλούστατα παιγνίδι νά σάς αισθάνεται νά περνάτε απ' τον εισφάγο στην κοιλία του. Κατά τά άλλα έχει... πολύ καλή καρδιά!...

Οί μαύροι όμως της Αφρικής, απ' όλα τά ζώα της ηθούς απ' της θαλάσσης, φοβούνται περισσότερο τον κροκόδειλο. Και για τότο, κάθε χρόνο, με την έννοξη της ιαζών του ψαρέματος, όλες ή φυλές διοργανώνουν μεγάλες κ' επιβλητικές τελετές προς κατε-
νασμί των άνθρωποφαγών διαθέσεων του κροκόδειλου. Θεω-
ζουν δηλαδή ένα άρνι και τό τρώνε όλοι μαζί! Αυτό τό θεωρούν άρετό έξοικα κατά του θηρίου!...

Μολαταύτα, περισσότερο κι' απ' τό λιοντάρι, κι' απ' τον πάν-
θηρα κι' απ' την Τίγρη και τον κροκόδειλο, φοβούνται οί μαύροι νάτι μικρούτσικες, αδιόρατες σχεδόν μυίγες. Τών όποιων τό κέν-
τημα είνε θανατηφόρο άνευ ούδεμιά: έλπίδος ίσως.

Και τό τρομερότερο μ' αυτόν τον έχθρο είνε που ούτε τον βλέπεις ούτε ναι μπορείς νά τον σκοτώσης. Έκτός του άόρατου αυτού διαβόλου ύπόχει και μία άλλη μικροσκοπική μυίγα, ή Τσέ-Τσέ όπως την λένε οί αυτόχθονες, που ά-
μα σέ κιντήσει σέ πιάνη ύφανς για όλόκληρες εβδομάδες!... Από τον ύπνο δέ αυτό έπαισι στον... άλλο κόσμο!...

Είνε πόλι και κάτι μυρμηγκία — μισό μέτρο μάνρος — τά όποια σχηματίζουν φάλαγγες μή-
κους άρκετών εκατοντάδων μέτρων και βγαί-
νουν περιπατο. Άστυχία στό μαύρο που δά τον βροίνε ναι κοιμάται άέμεριμος πίσω από κανέ-
να θάμνο. 'Ομοούν άπάνω του, τρώνε πρώτα τό μάτα, για νά μή μπορή νά βλέπη και νά φύγη — πόση σοφία έδωσέ ή φύση στό ζώο! — και ύστερα άρχίζουν νά τραγανίζουν τό σώμα του. Τό σκεπάζουν όλόκληρο και τρώνε ά-
χόρτοστα. 'Όταν διαλυθούν και σκορπίσουν νά φύγουν, δεν αφήνουν έπί τόπου παρά τά καλο-
καθαρισμένα κόκκα'α ενός σκελετού, που δεν δά τον κινδύει τόπο γρήγορα και τόσο τέλεια απ' τους σάρκες του, ο καλύτερος και πιο είδικός υπάλληλος του 'Αν-
τομείου μας!...

Πολλοί ύποστηρίζουν πώς ή άνθρωποφαγία έξηφανίσθη τελείως απ' τό Κεγκό. Λάθος. 'Ο Κανιβαλισμός ύφίσταται ακόμη. Και κάτι περισσότερο μάλιστα. 'Όλοι οί μαύροι του Κεγκό είνε άνθρω-
ποφάγοι, ποίος λίγο ποίος πολύ. 'Η άνθρωποφαγία βέβαια άπαγο-
ρεύεται. Μά πώς είνε δυνατό νά παρακολουθούν ή άρχές τί γίνε-
ται σέ κείνη την άχρη και άραιά κατοικημένη έκταση, όπου καθή-
μερινώς ανακαλύπτονται και νέα χωριά... των όποιων ήγνοείτο ως τότε ή ύπαρξις;

'Εν τούτοις οί μαύροι του Κεγκό έχουν και κάποιον δικαιολογη-
τικό ύπιο αυτών. Δεν γίνονται δηλαδή άνθρωποφάγοι από κακία ή από λαίμαργία, μά για λόγους καθαρώς θρησκευτικούς. Παραδελ-
ματος χάρη: Δυό φυλές βρίσκονται σ' έμπόλεμο κατάστασι. 'Ο άρχηγός της μιάς εξ αυτών σκοτώνεται στη μάχη. Οί έχθροι πέρ-
νουν τότε τό πτώμα του και, άν ο μακροτής ημίζετανε για την άνδρεία του και την έξυπνάδα του, τον ψήνουν και τον τρώνε για νά κληρονομήσουν τις ήθικες και φυσικές άρετές του!...

Μαζύ με πολλές και διάφο-
ρες έλεεινές συνήθειες που έ-
χουν οί μαύροι — και που δέ
μπορέσαν νά τις άποτινάξουν παρ' όλη την πολυετή συμβίω-
σή τους με τους Έυρωπαίους —
είνε και τό έθιμό τους νά μή
θέλουν, έπ' ουδένι λόγο, νά θά-
ψουν τους νεκρούς που πεθαί-
νουν από πυρετό.

Οί επιδημικοί πυρετοί στά
μέρη τους έπιφέρουν άκαριαώς
τόν θάνατο. Μόλις λοιπόν πεθαί-
νει κανείς από αυτούς οί έπιζών-

ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΠΑΘΗ

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ "ΒΙΒΛΙΟΜΑΝΩΝ",

Βιβλιόφιλοι και βιβλιομανείς. — 'Ο Μπουλάρ και ο μανδύας του. — Τά έξη σπία άπευ έστειράς τά βιβλία. — Κίνδυνος... έάντος!... 'Ο Ρισάρ που δεν ήξερε τί βιβλία είχε. — Μη έίγεται τά βιβλία μου! 'Η βιβλιοθήκη τεύ Φαλκονέ.

'Όταν λέμε τη λέξη «βιβλιομανία» δεν έννοούμε βέβαια την «βιβλιοφιλία». Βιβλιόφιλος, είνε κάθε διανοούμενος, κάθε ευλαγγώστης που αγαπά τά βιβλία τότο για τό περιεχόμενό τους όσο και για την τυχόν κομψή τους εμφάνισι. Βιβλιόμαν ής όμως είνε εκείνος που «συλλέγει» βιβλία, όπως άλλοι συλλέγουν γραμματόσημα, κόρη-ποστάλ ή καί... κουτιά σπέρτων. 'Ο βιβλιόφι-
λος αγοράζει τά βιβλία που πρόκειται νά διαβάση, από τά όποια αρνείται νά μορφωθεί, που, με μία λέξη, συμφωνούν με τά γούστα του και με τις προτιμήσεις του. 'Ο βιβλιόμανή, τουναντίον, προ-
μηθεύεται κάθε βιβλίο, άοιεί νά έχη μία κάποιαν βιβλιοπωλική αξία, τις περισσότερες δέ φορές, ούτε τό διαβάσει κίν. Σκοπός του είνε νά άποκτήσ η μόνον τό βιβλίο.

Τά χρονικά της βιβλιομανίας άναφέρουν πλήθος τέτοιων εκ-
κεντρικών τύπων. 'Ας άναφέρουμε μερικούς.

'Ο κυριότερος ίσως από τους τύπους αυτούς υπήρξεν ο παροι-
μιας πλέον Μπουλάρ. Τον Μπουλάρ αυτόν, δεν τον συναντούσε κανείς, χενώνα — καλοκαίρι, παρή νά περπατάς στις όχθες του Σηκουάνα, εκεί όπου είνε εγκαταστημένοι οί υπαίθριοι παλαιοπω-
λαι, τυλιγμένος μέσα σ' ένα μικρότατο μανδύα ο όποιος ήταν έφω-
ταμένος με ένα σωρό τσέτες — φουσκωμένες πάντοτε από διάφορα βιβλία. Είχε νοικιάσει... έξη σπία, μες στο Παρίσι, στα όποια είχε σπαράσει τά βιβλία του τό ένα πάνω σ' άλλο! 'Ο έπισκέπτης του κινδύνε διαρκώς, άν από άδεξιότητα έπιρρανε λίγο με τό πόδι καμιά απ' αυτές τις πυραμίδες, νά την γκρεμίση όλόκληρη και νά... καταπλακωθεί κάτω απ' τον όγκο των βιβλίων! 'Οποιο βιβλίο «έσπληγετο» μέσα σ' ένα από τά σπία αυτά του Μπουλάρ... χανόταν για πάντα, σά νά είχε ριχτεί στη μέση του 'Ωκεανού! 'Ο ίδιος ο ιδιοκτήτης του ήταν άδύνατο νά τό ξεναρώ ποτέ!...

'Ενας άλλος βιβλιομανής ο Ρισάρ 'Εμπίρ υπερέβη κατά πολύ τον Μπουλάρ. Αύτός άγόραζε όλόκληρες βιβλιοθήκες, σέ πόλεις τις όποιες δεν είχε έπισκεφθεί ποτέ του και τις άφηνε άθικτες και ζωντανά κλεισμένες, δίχως νά του γεννηθή ποτέ τό ένδιαφέρον ή έστω και περιέργεια, νά πάη νά τις δει από κοντά! 'Όταν ένα βιβλίο του άρρε, άγόραζε... όλα τά άντίτυπα του, χωρίς νά τον ένδιαφέρει τό ότι όλα αυτά τά άντίτυπα ήταν φυσικά όμοια μεταξύ των! 'Ο 'Εμπίρ, έκτός των άλλων άγόρασε, μετά τό θάνατο του Μπουλάρ, όλη την τεραστία βιβλιοθήκη του!

Άλλος περίφημος βιβλιομανής ήταν επίσης ο Νεζόν, αυτός τον όποιον ο Λά 'Αρπ άποκαλούσε: «ο πύθιος του Ντεντερό». 'Ο Νε-
ζόν είνε πάθος με τά ώρατα δερμάτα και ώρατα τυπωμένα βιβλία. 'Όταν έλειπε από ένα βιβλίο και ένα έστω φύλλο δεν τό άγόραζε ποτέ, όσο ένδιαφέρον και όσο σπάνιο και άν ήταν.

Στό σπίτι του κανένας δεν είχε τό δικαίωμα νάγγιξη τά βιβλία του. 'Όταν τύχαινε νά τον έπισκεφθή κανένας πρόσωπο τό όποιον ήθελε νά κολακεύση έξαιρετικά, έβγαζε ο ίδιος ένα βιβλίο από τη θέση του, τό άνοιγε, έγύριζε τις σελίδες μόνος του, έπισύροντας την προσοχή του ήλου του έπάνω στο ώρατο του δέμα, στην καλλιτεχνική του έκτύπωση και στην στιλπνότητα του χαρτιού. Τόν έκανε όμως τρώμος και έσπευδε νά τό ξανατοποθετήση στη θέση του άν ο έπισκέπτης του άπεπειράτο, από ευγένεια, νάγγιξη τό βιβλίο με την άκρη των δακτύλων!...

Και τώρα, άφοι έμλίσαμε για τους βιβλιομανείς άς άναφέ-
ρουμε και τον πιο φημισμένο, τον πιο «έκλεκτικό» από τους βι-
βλιόφίλους. 'Ηταν καθώς άναφέρει ο Παγκόζ, κάποιος όνόματι Φαλκονέ.

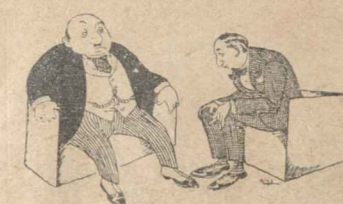
'Ο Φαλκονέ αυτός έσχημάτισε την βιβλιοθήκη του κατά τον έξη τρόπο: 'Όταν άγόραζε ένα έργο — δωδεκάτομο, νά πούμε — και δεν εύρισκε ένδιαφερόμενους παρά μόνον έξη σελίδες απ' αυτό κρατούσε τις έξη αυτές σελίδες, και τό όόλοιοπο... τώριχε στη φωτιά!...

Τες πέρνουν τό πτώμα και τό πετάνε στά γύρω ποτάμια. 'Ετσι όμως μολύνονται τά ποτάμια και δεν μπορούν νά πιούν νερό από αυ-
τά! Κοντεύουν λοιπόν νά τρελλαθούν απ' τη δίψα! Μολαταύτα δεν έννοουν νά βάλουν γνώση. Και μόλις καθαρίσουν τά νερά και τους έπισκεφτεί, κατά τύχη, κανούργια έπιδημία πάλι τά πώ-
τους έπισκεφτεί, κατά τύχη, κανούργια έπιδημία πάλι τά πώ-
ματα των νεκρών πέρνουν την άγουσιν προς τους ποταμούς! Με την φάμπρικα αυτή φοφούν της δίψας κατά τον ήθλιότερο και ήθλιώτερο τρόπο!...

Γιατί δέ τό κάνουν αυτό οί έπιζώντες; Γιατί πετούν τους νε-
κρούς στά ποτάμια; 'Απλούστατα για νά... δροσίχονται οί πε-
θαμένοι!...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Έξερτε ότι ο λόγος μου, όταν τον δίνω έχει πολλή βαρύτητα.
— 'Ο Μολούμ έχαμογέλασε και έλεγε:
— 'Αν τό έξρω λέει; Μά άκριβώς βαρύνει τόσο πολύ ώστε δεν μπορείτε νά τόν... κροτήσετε!...

Τί σοι είνε οί 'Εβραίοι.

— Κύριε Λεβύ σάς παρουσιάζω

τόν έξάδελφό μου. Είνε πάρα πολύ

πρωτός. 'Ισως θα μπορούσατε νά

τον βοηθήσετε.

— 'Εστω... θά του δώσω πε-

νήνια φράγκα. Φθάνει;

— Τί λέτε κύριε Λεβύ. 'Εχετε

μεγάλα αισθήματα. Θά μου δώστε

όμως κι' έμένα την προμήθειά μου.

— Ποιά προμήθεια; Για ποιά λόγο;

— 'Εγώ δέ σάς... τόν έφερα;

'Ο έμπορος στην υπάλληλό του.

— Δεπνόνις άπαντήσατε με αυ-

θάδια σ' αυτή την κυρία. Έξερτε

πολύ καλά, ότι οί πελάτες πάντοτε

έχουν δίκιο.

— Θά συμφωνώ σ' αυτό μέλλον

κύριε. Μου έλεγε ότι ο καταστι-

μανόχης ούτο του μαγαζιού είνε

ληστής!...

— Μπορείτε νά μου δανείσετε έα-

τό φράγκα;

— 'Εκατό όχι. 'Αλλά πενήντα, άν

θέλετε, μάλιστα.

— 'Εκείνος 'επεκρίνει τά πενήντα

φράγκα και ύστερα λέει:

— Καί τώρα πώς θά κανονίσουμε

τους λογαριασμούς μας;

— Μου όφειλετε πενήντα φράγκα.

— 'Επεις μου όφειλετε πενήντα

φράγκα. Μη ξεχνάτε πώς σάς έζησα

εκατό!...

— 'Ο γιατρός. — Πρόπει νά σοι

δώσω ένα δυνατότερο καθάρσιο. Είδες

ότι έκεϊνό που σοι έδωσα χτες σ' ένη-
γησε μόνο μία φορά.— 'Ο πελάτης. — Μάλιστα για-
τός μου. Μόνο μία φορά. 'Από τιςόκτω τό πρωτό τις τέσσερες τό από-
γευμα!...

— 'Η κ. Μπακαλιάρου και ή κ. Τσιρότου στέλνουν νεαλπούτων,

μιλούν για τό νέο θέατρο που ά-
νοίξε τελευταίως.

— 'Η κ. Μπακαλιάρου λέγει:

— 'Ηταν χτες στό άνοιγμα

του νέου θεάτρου. Έξαιτία ή ά-
κουστική.

— Το έραδα κι' εγώ, άπαντά

ή κ. Τσιρότου. Λαμπρά ήθελός

πράγματι αυτή ή... άκουστική!...

— 'Ορίστε!...

— 'Η συζήτησις μεταξύ δυό πτωχοπροδρόμων).

— Δεν έξερτε τί θά πη πολυτέλεια; Θά σοι φέρω ένα παρά-

δειγμα. Φαντάσου έναν άνθρωπο που έχει τόπο μακριά γενειάδα

που του καλύπτει τό στήθος. Λοιπόν άν φορή γραβάτα, θά πη ότι

κάνει πολυτέλεια!...

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΚΑΚΟΜΟΙΡΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΚΟΥΦΩΝ

«Η κουφκάρα της κ. Ντέ Μπρισάκ. «Πόσα παιδιά έχεις;...»
«Πενήντα δύο!» «Ο τρόμος του Μ. Ναπολέοντος. Η ευεργετική κουφκάρα του Λεοκά. Ένας κουφός ζευζέκης. Πώς την έπαζε. Πώς άτεκεραλίσθη μια άδωα κουφή γρηούλας.

«Η κυρία ντέ Μπρισάκ ήταν τρομερά κουφή. Φαντάζεσθε λοιπόν την στενοχώρια της την ημέρα που έπρόκειτο να γίνει η επίσημη παρουσίαση της ενόπιον του Ναπολέοντος... Φοβόταν μήπως την έρωτούσε τίποτε και δεν ήξερε τι να του απαντήσει. Διάφοροι αβλικόι τους όποιους είχε ρωτήσει σχετικά την είχαν πληροφορήσει ότι ο αυτοκράτωρ άπείτεινε στερεοτύπως σ' όσους του παρουσιάζοντο τις εξής ερωτήσεις:

— Άπό ποιά έπαρχία του κράτους κατήγγοντο, τι ηλικίας ήσαν και πόσα παιδιά είχαν!...

«Η κυρία ντέ Μπρισάκ, λοιπόν, μη έχουσα έμπιστοσύνη στάφτια της και ύπολογίζουσα πως ή ερωτήσεως θα τις έτίθεντο στην σειρά που άναφάρμε έτοιμασε τις ανάλογες άπαντήσεις και, ήτυχη πιά παρουσιάσθηκε την όρισμένη ώρα στά 'Ανάκτορα.

Σε λίγο, ο Αυτοκράτωρ έμπηξε στην αίθουσα των παρουσιάσεων. «Η κυρία ντέ Μπρισάκ, φρονάτας τό πού έπίσημο φόρεμά της και στολισμένη όσο μπορούσε καλλίτερα, έκανε τις τρεις καθιερωμένες ύποκλίσεις. Ο Ναπολέων, με τη συνθησικμένη του σκακιώτητα άφού την έπλησίασε, την έρώτησε νευρικά.

— Μήπως ο σύζυγός σας ήταν άδελφός του δονκός ντέ Μπρισάκ πού έστρώθηκε στις 2 Σεπτεμβρίου; Έν τιαύτη περίπτωση, έλληνονομιζάτε τουλάχιστον τάς γαίας του;

Άπό την έπαρχία του Σηκουάνα, Μεγαλειότατε! άπάντησεν ή κυρία ντέ Μπρισάκ με τό πού γλυκό της χαμόγελο, φανατισμένη ότι ο Αυτοκράτωρ της είχε άποτεινεί την πρώτη άπό τις ερωτήσεως πού περιέμενε.

Ο Ναπολέων άν και συνήθως δεν έδιδε προσοχή στις άπαντήσεις των συνομιλητών του, έμεινε κατάπληκτος άπό την άτυναρτηρία της κυρία ντέ Μπρισάκ;

Χωρίς έν τούτοις να δείξει τίποτε, ξαναρωτήσε την κυρία ντέ Μπρισάκ;

— Πόσα παιδιά έχετε;

— Πενήντα δύο, Μεγαλειότατε! άπάντησε χαμογελώντας πάντα ή άμοιρη κυρία ντέ Μπρισάκ, θαρρώντας πως την είχε ρωτήσει... πόσων έτών ήτο.

Ε, αυτή τη φορά πιά ο Ναπολέων τήλασε! Τήν έπηρε για τρελλά! Καί, τρομαγμένος, έσπευσε να της γυρίση την πλάτη και να φύγει αφήνοντάς την κόκκαλο.

Επί πολλών καιρό κατόπιν ή κυρία ντέ Μπρισάκ δεν μπορούσε να έννοήση για ποιά λόγο ο Αυτοκράτωρ είχε δυσαρεστηθή μαζί της, έφ' όσον του είχε δώσει τόσο... σαφείς και λιγόλογες άπαντήσεις...

Ο περιφέρμος συγγραφέας του «Ζιλ Μπλάς» Λε Σάζ ήταν φοβερά κουφός. Παρά τό έλάττωμά του αυτό όμως διατηρούσε άμείωτη την εδθυμία του. Η εδθυμία του αυτή έφθανε μάλιστα μέχρι τό σημείου να έρωτανέται και ο ίδιος την κουφκάρα του! Δεν μπορούσε νάκούση παρά με την βοήθεια ενός άκουστικού κέρατος.

— Ίδού ο ευεργέτης μου! συνήθιζε να λέη στους φίλους του γι' αυτό. «Άς ύποθέσουμε, ότι πηγαίνω σ' ένα σπίτι, όπου βρίσκω μία πολυμελή συντροφιά. Μέσα σέ τόσοους άνθρωπούς, θα υπάρχουν και μερικοί έξυπνοι, συλλογίζομαι. Κι' άμέσως βιάζω σή φορά τό άγαπητό μου κέρας. Άντιλαμβάνομαι όμως σέ λίγο, ότι εινε όλοι τους ήλιθιοι. Ξαναβάζω τότε τό κέρας στην τσέπη μου και... τους προκαλώ, άν μπορούν, να με κάμουν να πλήξω με τις άνοήσεις τους!...

Κάποιος θεόκουφος — άναφέρει κάπου τό γαλλικό «Φιγκαρό» — δεν ήθελε να παραδεχθί πως είχε αυτό τό έλάττωμα. Μία μέρα ένας φίλος του πού τον συνήντησε στό δρόμο, σκέφθηκε να του παίξει τό εξής παιχνίδι:

«Εστάθηκε στην άκρη του πεζοδ.ομίον κι' άφού του έκαμε σημείον με τό δάκτυλο, έφερε τάς δύο του παλάμας γύρω άπό τό στόμα του, τό όποιον και άνοιγόκλεισε δύο—τρεις φορές, σάν άνθρωπος πού φωνάζει δυνατά. Έννοείται όμως πως όλ' αυτά έγιναν σιωπηλά, χωρίς να προφέρη τον παραμικρό φθόγγο. Ο κουφός έπεσε στην παγίδα. Έξω φρενών, έσπευσε να πλησιάση τον φαρσέρ και μόλις έφθασε κοντά του του έφώναζε με θυμό:

— Γιατί ούρλιάζεις έτσι, βρε άδερφέ; Για κουφούς μās πέρασες; Με ξεκούφανες με τις φωνές σου!...

Ίδού τέλος κι' ένα άλλο σχετικό ανέκδοτο, τό όποιον άναφέρεται σ' ένα πολύ ένδιαφέρον γαλλικό βιβλίο, την «Ίστορία της επαναστάσεως» άγνώστου συγγραφέως.

Τήν έποχή της Γαλλικής Τρομοκρατίας, οδηγήθη ένόπιον του Έπαναστατικού δικαστηρίου μία γρηά, κουφή και στραβή, ή όποία

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΧ! ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ!...

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΑΡΝΩ

Μέσα στην τραπεζαρία του ζεύγους Ντυπόρ, με την εύχρηστη επίπλωσή της και με τά όρατα βάτα, τά στολισμένα με λουλούδια φρέσκα, έννοιασε παραδόξως κανείς κάποια άμύσφαρη γκρίνιας. Άνάμεσα σέ δύο φράσεις κοινές και τετριμένες μεσολαβήσε σιωπή βαρεία, κυστηριώδης και ό κ. Ντυπόρ, κάθε λίγο και λιγάκι ένιωταζε την γυναικα του με βλέμματα καχύποπτα, με βλέμματα άνακρίτου.

Η Έβελίνα Ντυπόρ, ήταν ένα χαριτωμένο πλάσμα με μάτια γλυκά, γεμάτα τρυφερότητα κι' ένα στόμα λεπτό και γοητευτικό, μία γυναικα, τέλος, άπό κείνες πού όταν περνούν στον δρόμο κάνουν τους διαβίτες να γυρίζουν και να τις κυττούν με θαυμασμό.

Ο άνδρας της, ο Άντώνιος Ντυπόρ όμως, λίγο φαλακρός και με μύτη γοιπή, ένας ύποτιματάχρης σε κάποιο ύπουργείο. Έχει όλη την σχολαστικότητα, όλη την άνισρη μονοτονία των ανθρώπων της γραφειοκρατίας στην κουβέντα του.

Οι δύο σύζυγοι δεν εινε καθόλου ταιριαστό ζευγάρι και γι' αυτό δεν κατορθώνουν ποτέ να συνεννοηθούν. Άλλά ή συνήθεια—τόσα χρόνια παντρεμένοι— και πρό πάντων ή διαρκής του Τοτό, του μονάκι ήδου παιδιού τους, ενός χαριτωμένου μπέμπη, πού μαδάει της μητέρας του, τους συγκρατεί ένωμένους. Άλλοιώς θα είχαν χωρίσει.

Προτού φθάση στά έπίδορ για ο Άντώνιος Ντυπόρ, πίνει ακόμα ένα ποτήρι κρασί, τσας για να πάση θάρρος και έπειτα ρωτάει την γυναικα του με φωνή λίγο τρελαιμένη.

— Έβελίνα, τι έκανες τ' άπόγευμα;

— Έκείνη άνοιγο κλεινει έλαφρά τά βλέφαρά της και χωρίς καμμία ταραχή, φαινομενικώς τουλάχιστον του άπαντά:

— Διάφορες κοθήρες!

— Στά μαγαζιά;

— Ναί. «Έπειτα πήγα στην Άντουανέττα και καθήσαμε λιγάκι.

— Ά!

— Γιατί τό λες αυτό τό «ά!» με τέτοιο ύφος; δεν με πιστεύεις;

— Δεν συνήντησες τον Λαντουά;

— Όχι...

— Δεν ήλθε να σέ ιδί εδώ;

— Σήμερα όχι.

— Ά! Σήμερα όχι. Τις άλλες μέρες δηλαδή έχοχάν. Δεν τό άρνείσαι;

— Χι...

— Έρχεται συχνά, αί;

— Έστ' τό λες αυτό.

— Δεν τό λέω έγώ. Τό λένε όλοι οι γνωστοί μας και όλοι οι συνάδελφοί μου στό γραφείο πού πετούν ύπανιγμούς γι' αυτό.

Μά τι εινε αυτό πού λες;

— Αυτό πού λέω; Άκουσε δώ και πρόσζε καλά. Άν τυχόν βεβαιωθώ ότι τον άγαπάς, θα σέ σκοτώσω!...

Ο μικρός Τοτός πού με τους δύο άγκώνες στό τριπέρι άποτεινώνε τό φργητό του άρχίζει έξαφνα να ένδιαφέρεται για την συνομιλία των γονέων του.

Για πές μου επί τέλους, φωνάζει ο Άντώνιος Ντυπόρ, του όποιου ο θυμός αύξάνει όλοένα, τι έχει για να σου άρέση τόσο ο καηλομυκοκοντόρας αυτός; Αί; Τι έχει; Έπειδή φρεασιδώνεται σάν θεατρίνα ή έπειδή ντύνεται σάν μανκενέ; Πρόσζε καλά. Άν μάθω πως τον άγαπάς, θα σέ σκοτώσω!...

Την στιγμή εκείνη ο Τοτός άνασηκώνεται στην καρέκλα του και σηκώνει τό κουτάλι του. Με την μικρή φωνή του πού προσπαθεί να την κάνη πού έντονη φωνάζει:

— Ά! Όχι! Έγώ δεν θέλω να σκοτώση; την μαμά. Και πρώτα—πρώτα δεν είν' αλήθεια πως άγαπάει τον κύριο Λαντουά. Ναί δεν τον άγαπάει, άφού κάθε φορά πού έρχεται εκείνος στό σπίτι ή μαμά τον μαλώνει δυνατά, τον φωνάζει τέρας, καθόγγο, άχάριστο, και του λέει... να μην πηγαίνει με παληογυναικας...

Κλώντ Αρνώ

Δεν είχε άκόμη κατορθώση νάντιληφθί ούτε τί την θέλαν ούτε πού την πηγαίναν. Μετά πολλά κατόρθωσαν τέλος να της δώσουν να καταλάβη πως βρισκόταν ένόπιον του κακουργοδικείου και πως κατηγορείτο επί «συνωμοσίας κατά του καθεστώτος».

Μά πως εινε δυνατόν να έκαμα τέτοιο πράγμα έφώναζε τότε αυτή κατάπληκτη πρό της κατηγορίας. Έγώ είμαι θεόκουφη!...

— Δεν άκούς; ρώτησαν οι δικασταί.

— Όχι. Έπίσης ούτε βλέπω.

— Δεν βλέπεις; Τότε... δεν σου χρησιμεύει σέ τίποτε τό κεφάλι σου, άφού τά σπουδαιότερα όργανά του εινε χαλασμένα... Και διέταξαν να... της τό κόψουν!...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΑΜΠΟΥΛ ΚΑΖΙΜ

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε στη Βαγδάτη ένας πλούσιος μουσουλμάνος πού τον έλεγαν Άμπουλ — Καζίμ. Ήταν όμως τόσο παιγούνης ώστε ένα ζευγάρι παπούτσια τό φορούσε πενήντη χρόνια. Τάφηνε να τρυπήσουν άπ' όλες τις μεριές, ώστε να φαίνονται τά δάχτυλά του και δεν άποφάσισε ν' άγοράση άλλα ζευγάρι, αλλά έδινε τό παλιό στον τσαγκάρι κάθε τόσο για να του κόλλησει και νέα μπαλώματα. Τα παπούτσια αυτά πού είχαν γίνει σκληρά σάν κόκκαλο άπ' την πολυκαιρία και τον ήλιο ήσαν όνομαστί ο όλη τη Βαγδάτη. Όταν κανένας μιλούσε για τίποτα παλιά πράματα πού περασμένου καιρού θέλοντας να παραστήση την ηλικία τους είχε πάντα πρόχειρο παράδειγμα τά παπούτσια του Άμπουλ—Καζίμ.

Μία μέρα πού ο Άμπουλ—Καζίμ βγήκε μόνος του στό παζάρι ήν έπλησίασε ένας φίλος του και του είπε πως έλαβε άπό τό Χαλέπ, όπου έμεινε κάποιος γνωστός του έμπορος, άρκετες μπουκάλες πολύ φτηνές.

— Άγόρασε κι' εσύ κάμποσες, είπε τέλος στον παιγούνη γέρο, φιλάε τις μερικές βδομάδες και θα τις πουλήσης με μεγάλο κέρδος.

Ο Άμπουλ—Καζίμ βρήκε καλή την πρόταση του φίλου του. Άγόρασε κάμποσες μπουκάλες με έξητα δηνάγια και τις έφερε χαρούμενος στό σπίτι του όπου τις τοποθέτησε προσεκτικά σ' ένα μέρως για να φαίνονται.

Τ' άπογευμα άντάμωσε έναν άλλο φίλο κι' εκείνος του είπε πως πούταν στείλει τριανταφυλλόνερο άπ' τό Γιεσίδ. Άν θέλεις, πρόσθεσε, μπουρλνν σού τό δώσω πολύ φτηνά κι' άργότερα θα πάρες σίγουρα διπλά άπ' όσα έδωσες.

Ο Άμπουλ—Καζίμ κυβόντας τη χαρά του για την άνέπληξη αυτής ευκαιρία δέχτηκε την πρόταση του φίλου του και γέμισε τις μπουκάλες του με τριανταφυλλόνερο περιμένοντας την κατάλληλη περίσταση να τό πουλήση άκριβά.

Την άλλη μέρα ο Άμπουλ—Καζίμ π' στό λουτρό κι' όταν έβγαλε τά ρούχα τι κι' ήταν έτοιμος να μπή στό νερό ο φίλος του Άλλή—Μπακή πού τον συνοδεύε του είπε γελόντας:

— Άλλάζουμε τά παπούτσια μας;

— Όπως θέλεις, άποκρίθηκε ο Άμπουλ.

Άλλά την ίδια ώρα για κακή του τύχη ήρθε κι' ο καδής του τούπου για να λουστή. Όταν βγήκε άπό τό λουτρό ο Άμπουλ—Καζίμ και ντύθηκε, ζήτησε τά παπούτσια του, αλλά δέ μπόρεσε να τά βρή και βλέποντας στη θέση τους άλλα κεινούρια νόμισε πως ο φίλος του πού του μίλησε προητέρω είχε πάρει τά παλιά άφηνοντας τά δικά του. Γι' αυτό χωρίς καθόλου να διατάση πήρε άπο κάτω τά κεινούρια παπούτσια και γύρισε χαρούμενος στό σπίτι του. Τά παπούτσια όμως αυτά ήσαν του καδής κι' εκείνος σπυι του. Τά παπούτσια όμως αυτά ήσαν του καδής κι' εκείνος σπυι του. Τά παπούτσια όμως αυτά ήσαν του καδής κι' εκείνος σπυι του.

Τον καλεσε άμέσως να παρουσιάστη στο δικαστήριο κι' άφού του άπάγγειλε την κατηγορία μπροστά σ' όλους δίχως να δώση καμμία προσοχή στην άπολογία του τούβαλε κάμποσες λίρες πρόστιμο και τον φυλάκισε δύο βδομάδες.

Όταν ο Άμπουλ—Καζίμ βγήκε άπ' τη φυλακή είχε με τό νού του.

— Αυτό τά καταραμένα παπούτσια μ' έχαναν να κυβώμαι ντροπιασμένος άπ' τον κόσμο κι' έγιναν αίτια της δυστυχίας μου! Νά μην τα ξαναδώ πιά στό μάτια μου!...

Και λεγοντας αυτά άρπαξε θυμωμένος τά παλιοπάπουτσα και τάφισε στον Τίγρη πού κυλούσε κοντά στην πόλη.

Ύστερα άπο δύο—τρεις μέρες μερικοί ψαράδες, καθώς τραβούσαν τά δίχτυα τους άπό τό νερό, βρήκαν μαζί με τά ψάρια και τά παλιά παπούτσια του Άμπουλ—Καζίμ κι' έπειδή ήξεραν όλοι ποιάς τά φορούσε, κάποιος άπ' αυτούς τά κράτησε με σκοπό να τά δώση πίσω στον πλούτιο γέρο.

Έπειδή όμως βρήκε την πόρτα του Άμπουλ—Καζίμ κλεισμένη τά πέταξε άπ' τό παράθυρο μέσα στην κάμαρα όπου φύλαγε σά θησαυρό τις μπουκάλες με τό τριανταφυλλόνερο. Οι μπουκάλες έσπασαν κι' όλο τό τριανταφυλλόνερο χύθηκε χάμου στό πάτωμα.

Ο Άμπουλ—Καζίμ μόλις έμπηκε στην κάμαρα άργότερα κι' είδε τό νέο δυστύχημα άρχισε να τραβή τα γένεια και τά μαλλιά του

κλαίοντας σάν παιδάκι και βλαστημώντας την τύχη του και τά παπούτσια.

— Πρέπει μία για πάντα να γλυτώσω άπ' αυτό τό μπελά, είπε σέ λίγο όταν ήσύχασε κάπως. Θα τό κρύψω σέ μιάν άκρη του σπιτιού μου όπου κανένας δέ θα μπόρει να τό βρή.

Όλη τη νύχτα προσπαθούσε ν' άνοίξη μία τρύπα στη γή για να τό χώρη εκεί μέσα. Οι γείτονις του άκούοντας τό θόρυβο φοβήθηκαν μήπως έσκαβε άπό κάτω τά θεμέλια θέλοντας να γκρεμίση τά σπίτια τους κι' όταν σηκώθηκαν την αύγή έτρεξαν στον καδή και του φανέρωσαν την ύποψία τους.

Έκείνος μόλις άκουσε τά παράπονά τους προσκάλεσε τον Άμπουλ—Καζίμ ν' άπολογηθή κι' έπειδή κόμπιασε στην άρχη μη θέλοντας να φανερώση τό μυστικό του και του μπουν στην κορούδια διέταξε να τον κλείσουν πάλι στη φυλακή και τούβαλε και νέο πρόστιμο.

Όταν έπειτα άπό μία βδομάδα γύρισε στό σπίτι του ο Άμπουλ—Καζίμ φουρισμένος άπ' τό κακό του άρπαξε με μανία τά καταραμένα του παπούτσια και τά πέταξε μέσα σ' ένα αυλάκι πού κόπτιζε τά χωράφια και τους μπεξέδες.

Τό νερό όμως έπαψε να τρέχη κι' οι εργάτες πού πήγαν να τό καθαρίσουν ειλαν πως σταμάτησε γιατί τό είχαν βουλώση τά παπούτσια του Άμπουλ—Καζίμ. Καταλαβαίνετε πιά πως ή καταγγελία αυτή είχε άποτέλεσμα να ξαναμπή στη φυλακή ο φίλος μας και να πληρώση νέο πρόστιμο.

Ο Άμπουλ—Καζίμ, άπελπισμένος πιά και συντριμένος άπ' τη συμφορά, πήρε πάλι τά παπούτσια του, τάπλυνε μόνος του και τάβαλε πάνω στην ταρτάνα για να στεγνώσουν και να τά κάνη κατόπι στη φωτιά.

Άλλά τό σκυλί του άνέβηκε κι' αυτό στην ταρτάνα, κι' άρπαξε στά δόντια του ένα παπούτσι για να παίξη. Ένώ όμως χοροπηδούσε τρελλά και του έσφυγε άπ' τό στόμα του, κι' έπεσε, στό κεφάλι μισνης γυναικας πού περνούσε άπό εκεί. Τη χτύπησε δέ τόσο δυνατά ώστε έπεσε έπασε βαρεία άρρωστη στό κρεβάτι.

Ο άνδρας της πούδωσε ένα σωρό χοήματα στους γιαιρούς και με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσε να σώση τη ζωή της παραπονέθηκε στον καδή ζητώντας άποζημίωση. Έτσι ο Άμπουλ—Καζίμ άναγκάστηκε να πληρώση τά μαλλισκεφάλα του για να γλυτώση τη φυλακή.

Την άλλη μέρα μη βαστώντας πιά πήρε τά κλειστουπημένα παπούτσια του, παρουσιάστηκε στον καδή και του διηγήθηκε όλη την ίστορία τους.

Σε παρακαλώ, του είπε στό τέλος γονατιστός με δάκρυα στά μάτια, για τό όνομα του Άλλάχ να μου δώσης ένα χαρτί πού να γράφη πως δεν έχω πιά καμμία σχέση με τά παπούτσια μου και καμμία εδθύνη για όσες καταστροφές κάμουν άπό δώ και πέρα. Αυτό άς τ' άκούσουν κι' όσοι βρίσκονται εδώ αυτή τη στιγμή κι' άς με ξεφορτωθούν μία για πάντα!...

Ο καδής, άφού τον άκουσε προσεκτικά, τούδωσε με μεγάλη του εύχαρίστηση τό ποστοποιηκό, πού ζητούσε κι' ο φίλος μας Άμπουλ—Καζίμ άπό τότε δεν ξαναφόρεσε στά πόδια του ούτε παλιά ούτε κεινούρια παπούτσια!...

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Μία γυναίκα καρδιά εινε σάν θέατρο όπερας. Μπαίνει κανείς, βλέπει, χερούρεται και... ξαναφύγει!

Τά μάτια άποκαλύπτουν περισσότερα μυστικά παρά τό στόμα.

Αί γυναίκες μιλάνε τόσο πολύ πού δεν τους μένει καιρός για να σκεφτούν.

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η ΡΟΔΑΚΙΝΟΜΑΤΟΥΔΗ

Ροδάκινα μου έκοβε να βάλω στό κρασί μου. Μά γά της είπα: — Περνιτός ο κόπος σου ψυχή μου, Μπορώ όκάδες μάτια μου, ρετσίνι έγώ ν' άδειάσω, Άν και τά δύο σου μάγουλα μ' άφήσης να σαγνάσω!...

ΜΑΤΟ-ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

„ΕΡΜΗΣ,,

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ (Δώρον 5, Α'. πάτωμα)

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ, ΑΙΓΙΩ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΚΕΡΚΥΡΑ, ΚΥΜΗ, ΒΟΛΩ, ΣΥΡΩ.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΝΟΥΣ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΤΑΛΛΑΞΙΜΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

- 1) 'Η «ΣΟΝΙΑ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
- 2) 'Η «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
- 3) 'Η «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
- 4) 'Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
- 5) ΔΙ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΑΩΝΟΣ ΠΥΜ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
- 6) 'Η «ΠΑΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 18, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 30.
- 7) 'Η «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 18, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 30.
- 8) 'Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 26, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 40.
- 9) 'Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 50, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 80.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς «Βιβλιοθήκης», ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Μπουκέτου» σπανιότητα καὶ χρυσόδοτος ἀντὶ 400 δραχμῶν διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν καὶ μίᾳ λίρας Ἀγγλίας διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν, καθὼς καὶ ὁ δεύτερος χρυσόδοτος ἀντὶ δρχ. 250 διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν καὶ μίᾳ λίρας Ἀγγλίας διὰ τὸ 'Εξωτερικόν. Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὁποῖοι παρακαλοῦνται μὲ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων νὰ μᾶς ἐμβάξουν καὶ τὰ ταχυδρομικὰ έξοδα.

Οἱ ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου ἀναγνώσται μας ἂς ζητήσουν «Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου» ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπόν μας κ. Γ. Ὑψηλάντην Βιβλιοπωλεῖον «Αἱ Μοῦσαι».

ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
MADAME X

N. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 17

ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΔΕΜΑΤΑ

N. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 17

ΖΩΝΑΙ MAILLOTTES
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Α. CLAVERIE
N. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

ΔΙΑΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΛΑΓΑ
συνιστῶμεν τὴν τελευταίαν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ὑψηλτοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ. Μέλος τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρείας. Διευθυντοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν. Ὀφθαλμολόγου Σχ. Παρισίων. ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Καταρράκτης ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς. Γλαύκωμα, τριχίασις, ἀλλοιωσὶς κλπ. διὰ τῶν ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.

27 Μενάνδρου 27 - Ἀθήναι. Τηλ. 1468

ΓΕΩΓ. Ν. ΜΟΥΜΟΥ

Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δερμάτων Ἑπιμελητὴς τῆς Ἰδαντικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου τεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην Κεφαλῆς 11α.

Ὁραὶ 8-10 π. μ. καὶ 4-6

Ζητοῦνται δύο δομῆται κοῦζίνα. Πληροφορίαι σὺν φρεῖα μας.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ

ΙΩ. ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ
(Πάροδος Ἑρμοῦ 207)

ΣΙΔΗΡΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ
Λαμαρίνες μαῦρες, Ἀτσάλια, Ἀβλακότες, Λάμες, Λαμαρία, στρογγυλά, τετράγωνα, Σιδηρογώνιες, Τάφ, κλπ. κλπ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ